

Aussi disponible en français: LA CAVALE

UITBRAAK

Berichten uit de strijd tegen de gevangenis

November 2007

Nummer 10

Hallepoort Brussel, 29 september 2007

ADRESSEN VAN GEVANGENEN

BELGIE

Farid Bamouhammad
Prison de Lantin
Rue des Aubépines 2
4450 Lantin

Jean Paul Depouhon
Rue de la Résistance 4
4500 Huy

NEDERLAND

H.J. Hijnen
nr:1606654/kamer8 afd 5
P.I.Amsterdam
H.J.E. Wenckebachweg 48
1096 AN
Amsterdam

ZWITSERLAND

Marco Camenisch
Postfach 3143
CH-8015 Regensdorf

PORTUGAL

António Ferreira de Jesus
n 191
E.P. Pinheiro de Cruz
7570 Grandola

RUSLAND

Pavel Delidon
(is Engels aan het studeren)
ul. Timiryazeva-1
FGU IK-7
309990 Valuyki

SCHOTLAND

John Bowden
6729, HMP Noranside,
Fern By Forfar,
Angus, DD8 3QY

DUITSLAND

Thomas Meyer-Falk
JVA - Zelle.3117
Schönbornstr. 32
76646 Bruchsal

Sümmermann Christian
Seidelstr. 39
13507 Berlin

Gabriël Pombo Da Silva
JVA Aachen
Krefelder Str. 251
52070 Aachen

José Fernandez Delgado
JVA Rheinbach
Aachener Stra. 47
53359 Rheinbach

ITALIE

Gregorian Garagin
via Raffaele Majetti 70
00156 Roma Rebibbia (RM)

Francesco Gioia
via Girolamo Minervini 2/R
50142 - Firenze Sollicciano (FI)

Daniele Casalini
via Burla 59
43100 - Parma (PR)

Carmelo Musumeci
via Maiano 10
06049 - Spoleto (PG)

Bogunovic Miroslav
strada delle Novate 65
29100 - Piacenza (PC)

Sorroche Fernandez Juan Antonio
via Arginone 327
44100 - Ferrara (FE)

Razzoli Federico
Facchinetti Christian
via del Gomito 2
40127 - Bologna (BO)

Tessarini Andrea
via Settembrini 8
42100 - Reggio Emilia (RE)

Di Nucci Andrea
Realì Roscini Fabrizio
Fabiani Michele
Polinori Dario
Corrias Damiano
Strada Pievaiola Km. 11+ 800
06100 - Perugia (PG)

Ragusa Costantino
via Prati Nuovi 7
27058 - Voghera (PV)

SPANJE

Claudio Lavazza
C.P. Teixeira - Curtis
Mod. 11
Carretera de Paradela s/n
15310 A Coruña

Hamed Hamed Belaïd
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Giovanni Barcia
(adres momenteel niet gekend)

Amadeu Casella Ramon
C.P. Girona
C/ Menorca 16
17005 Girona

Gilbert Ghislain
C.P. Huelva
Ctra de la Ribera s/n
21610 Huelva

Carlos Gomez Garcia
C.P. Villabona
Finca Tabladillo Alto
33480 Villabona
Xixon

Javier Calvo Morán
C.P. de San Sebastian
Paseo Martutene N°1
20014 Donostia
Guipúzcoa

Julio Villanueva Villanueva
Cárcel de Pamplona
C/San Roque
Apdo 250
31080 Iruñez - Pamplona
Navarra

Rafael Martinez Zea
C.P. Puerto de Santa Maria III
crtra Jerez-Rota, km 6
11500 Puerto de Santa Maria
Cadiz (España)

Giorgio Rodríguez
(adres momenteel niet gekend)

Francisco Javier Caramel Guillen
C.P. Albolote
(Mod. Enfermería)
Crta. De Colomera km 6,5
C.P. 18220 Albolote
Granada

Alberto Jiménez Alba
C.P. Madrid 6
Apdo. 2000
C.P. 28300 Aranjuez - Madrid

Rafael Tomás Gaspar
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
Barcelona

Igor Quevedo Aragai
C.P. Brians
Carretera de Martorell a
Capellades, km 23
08635 Sant Esteve Sesrovires
MR-1 Barcelona

Joaquín Garcés Villacampa
CP Castellón
Ctra. de Alcora, km.10
12006 Castellón

November 2007 Nummer 10

Inhoud **UITBRAAK**

Belgie

- p 4 Opstand in asielcentrum 127bis
Opstand in de gevangenis van Andenne
Berichten uit de wereld van de gevangenis
- p 5 Ontsnapping en arrestatie van
Nordin Benallal
- p 6 Open deur in de gevangnissen
Aan de bezoekers van de Openbe-
drijvendag in de gevangenis van Gent
- p 8 Geen enkele dwangbuis is sterk genoeg
om ons op het rechte pad te drijven

Nederland

- p 9 Dennis Teeken in hongerstaking

Kameraden In Aken

- p 10 Dag na dag
- p 11 Brief van José Delgado
- p 12 Open brief aan de kameraden
Gabriel Pombo da Silva
- p 13 Overzicht van de internationale
mobilisatie rond 29 september 2007
- p 15 Enkele bedenkingen over solidariteit
*Herinneringen aan de discussie-avond
rondom de kameraden in Aken te Gent*

Italie

- p 18 Een gewone democratische nacht
Arrestaties in Bologna
- p 19 Ordinaire democratie
Brief uit de gevangenis van Bologna
- p 20 Open brief aan vrienden en kameraden
Brief uit de gevangenis van Bologna
- p 21 Dat noemen ze democratie
Arrestaties in Perugia
- p 22 Levenslang veroordeelden in strijd
Brief uit de gevangenis van Spoleto
- p 23 Levenlange veroordeling afschaffen
kan, de gevangenis vernietigen moet !
Tweedaagse bijeenkomst in Napels

Rusland

- p 25 Over de arrestatie van Pavel Delidon

Spanje

- p 26 Hamed Hamed Belaid in elkaar geslagen
door cipiers in de gevangenis van Huelva
- p 27 Mouterij in de gevangenis van Cordoba
Nieuws over situatie Rafa
Ontsnapping uit asielcentra

Griekenland

- p 28 Berichten uit Griekenland

Uitbraak is een publicatie met correspondentie uit de strijd tegen de gevangenis. Vanuit een anarchistisch perspectief vechten wij voor de vernietiging van de gevangenis en de wereld die haar nodig heeft. Tegenover repressie en gevangnissen plaatsen wij solidariteit als wapen. Tegenover de wereld van autoriteit en eigendom brengen wij ons grenzeloos verlangen naar vrijheid in stelling.

Uitbraak verschijnt ongeveer tweemaandelijks. Financiële bijdrages zijn altijd welkom. Je kan geld opsturen in een gesloten omslag naar de postbus van het Anarchist Black Cross Antwerpen of storten via het rekeningnummer 000-3244460-04.

Uitbraak verschijnt zowel in het Nederlands als in het Frans.

Je kan contact opnemen via een brief naar de postbus of via email.

**ANARCHIST BLACK
CROSS ANTWERPEN**
(zonder naamsvermelding)
Postbus 67
2018 Antwerpen 14
België

abc.antwerpen@gmail.com
reknr 000 - 3244460 -04

**ANARCHIST BLACK
CROSS GENT**
(zonder naamsvermelding)
Postbus 40
9000 Gent 2
België

abc_gent@yahoo.com
reknr 001 - 3364945 - 91

Berichten uit de wereld van de gevangenis

15/11 Brugge - Een gevangene wordt na een mislukte ontsnapingspoging uit de gevangenis van Gent in totale isolatie geplaatst in de gevangenis van Brugge. Zijn regime is voor onbepaalde duur opgelegd, wat tot nu toe illegaal is in België. Hij heeft zijn regime aangevochten voor de rechtbank, maar de rechter oordeelde dat de gevangenis van Brugge in haar recht is.

12/11 Brussel - Er worden molotovcocktails gesmeten tegen de lokalen van de politievakbond NSPV.

9/11 Hamont - Een twintigjarige man wordt aangehouden op verdenking van brandstichting aan het wijkkantoor van de politie in Hamont. Daar werd op 5 november een in Nederland gestolen auto in brand gestoken. Een jeep van de lokale politie brandde ook uit en enkele ramen van het kantoor sprongen.

5/11 Temse - Zes jongeren worden aangehouden op verdenking van verschillende brandstichtingen. In april en november werden verschillende keren vuilniszakken aan supermarkten en auto's in brand gestoken. Twee jongeren werden tot bekentenissen gedwongen. Als motieven gaven ze aan protest tegen de maatschappij aan. Ze zeiden geïnspireerd te zijn door de rellen in de voorsteden van Parijs.

3/11 Brugge, Lantin - De regering en de media spreken voor het eerst duidelijke taal over het isolatiekwartier in de gevangenis van Brugge en Lantin. In afwachting van de hoogbeveiligde gevangenis, worden daar 20 'supercellen' vrijgemaakt voor vluchtgevaarlijke en agressieve gevangenen. Het Bestuur der Strafinrichtingen beslist wie daarin terecht komt, niet het gerecht. Er is nu een selectie en een speciale opleiding bezig van cipiers die deze gevangenen zullen bewaken.

31/10 Luik - In Luik wordt een jongeman neergeschoten na een achtervolging door de politie. Hij wordt beschuldigd van twee gewapende overvallen. Hij moest een operatie ondergaan

OPSTAND IN HET ASIELKAMP 127 BIS TE STEENOKKERZEEL

OP ZATERDAG 29 SEPTEMBER komen de gevangenen van het gesloten centrum 127 bis in Steenokkerzeel in opstand.

De aanleiding van de opstoot is de dood die dag van een 22-jarige Marokkaan in het centrum. Hij werd voor overval met geweld opgesloten in de gevangenis van Lantin en dan overgeplaatst naar het gesloten centrum van Vottem,

vooraleer in Steenokkerzeel terecht te komen. Drie dagen later stierf hij. Volgens de Dienst Vreemdelingenzaken was de jongen een druggebruiker en is dat de doodsoorzaak. De andere gevangenen van het centrum waren daar niet van overtuigd en brachten als reactie vernielingen aan in het centrum. Zeven gevangenen werden meteen overgeplaatst naar andere gesloten centra.

Op 30 september wordt er 's nachts vuurwerk afgeschoten boven het centrum. Er worden slogans in solidariteit met de revolutie geroepen.

OPSTAND IN DE GEVANGENIS VAN ANDENNE

OP WOENSDAG 10 OKTOBER breekt in de gevangenis van Andenne een opstand uit. Na een opstand wordt meestal een groot deel van de gevangenen in isolatie gestoken of overgeplaatst. Wij moeten het dus stellen met informatie uit de pers, die zich tegenspreekt over een aantal details en de vermeende beweegredenen van de opstand. Zoals in België wel vaker gebeurt bij rellen en opstanden in de gevangenis, hebben de gevangenen ook deze keer geen specifieke eisen naar voren geschoven. Volgens de directie van de gevangenis is de opstand een signaal van langgestrafte gevangenen die geen enkele hoop op voorwaardelijke vrijlating hebben. Voorwaardelijke vrijlatingen worden namelijk steeds minder toegekend. De oprichting van de Strafvuittoevoeringsrechtbanken die zich onder andere hiermee bezig houden, bevestigt alleen maar deze vaststelling. "Een groot deel van de gevangenen heeft geen enkele hoop op vrijlating en zullen hun hele straf moeten uitzitten. Het resultaat is dat alsmaar minder mensen terugkomen uit verlop, wat dan weer de verlopen vermindert. De situatie wordt ondraaglijk en de opstanden risikeran te vergroten." aldus een Ringolevio in mei 2007 (Zie Uitbraak 8).

Bij het vallen van de avond werpen een 70-tal gevangenen, verdeeld over twee vleugels, barricades op in hun vleugel. Ruiten worden ingeslagen, het sanitair vernield en het elektriciteitscircuit aangepakt. Er zou ook brand gesticht zijn. De pers praat over "vernieling van de vleugel". De brandweer en de politie komt snel in grote getale ter plaatse (lokale en federale politie en het speciale interventie eskadron), maar alleen de politiebemiddelaars zouden tussenbeide zijn gekomen. "Wanneer de gedetineerden zo uiterst gespannen zijn, verschaffen

we ons geen toegang tot dergelijke lokalen. We wensen geen vogel voor de kat te worden.", aldus commissaris Carpentier (politie van Arches).

In één vleugel kalmeert de rel na een tijdje, in de tweede vleugel komt aan de rel pas een einde na enkele uren. Wanneer de onderdirectrice via 'dialogue' de rust probeert te herstellen, moet ze in vol aangezicht een chocopot incasseren. Ze zou in shock zijn.

De schade wordt geschat op 10.000 euro. Ten minste één gevangene wordt vervolgd voor vernieling en slagen en verwondingen. Het is twee jaar geleden dat in Andenne een opstand van deze omvang plaatsvindt.

De dag na de opstand vond een overleg plaats tussen de gevangenisdirectie en de politie over maatregelen die genomen zullen worden om een volgende opstand proberen te voorkomen.

ONTSNAPPING EN ARRESTATIE VAN NORDIN BENALLAL

OP 28 OKTOBER ONTSNAPTE Nordin Benallal vanuit de gevangenis van Ittre. Een helikopter landde op de binnenplaats tijdens een wandeling. Nordin stapte in, maar doordat twee andere gevangenen zich vastklampten aan de helikopter crashte deze. Een gevangene verloor één van z'n ledematen, omdat die onder de helikopter terechtkwam. Nordin gijzelde kort een cipier om zijn weg naar buiten te maken en verdween toen in een wagen.

Zijn ontsnapping verheugde menig rebel, maar uiteraard was niet iedereen even opgezet over zijn vlucht naar de vrijheid. De pers speelde opnieuw trouwe handlanger van de staat door Nordin te demoniseren. Nordin werd tot 27 jaar veroordeeld voor enkele overvallen en vorig jaar kreeg hij er nog eens 12 jaar bij omdat hij twee politieagenten zou verwond hebben wanneer die hem na een vorige ontsnapping wilden inrekenen. De aasgierenpers haalde hem opnieuw door het slijk. Ze vonden een broer 'Youssef' uit die in de pers zou verklaard hebben dat de hele familie Nordin laat vallen. Ze zouden niet alleen Nordin verstoten hebben, maar ook zijn zus Samira die een tegensignaal probeert te geven in de pers. In De Standaard werd Samira door schrijver Tom Naegels vergeleken met massamoordenaar 'Chemical Ali' [voormalige rechterhand van Saddam Hoessein die de Amerikaanse inval in Irak publiekelijk bleef ontkennen]. Ook Samira zou volharden in het ontkennen; omdat ze ontkent dat haar broer de gevaarlijke gangster is waar de pers zoveel over praat.

Menig politicus greep Nordin's ontsnapping aan om meer beveiliging te eisen in de gevangenissen. Opnieuw werd gepleit voor het trekken van kabels en netten of het plaatsen van palen op de binnenplaats. Tony van Parijs (CD&V), naar alle waarschijnlijkheid de volgende minister van Justitie, eist ten minste één hoogbeveiligde gevangenis in België. Volgens Hans Meurisse, directeur van het gevangeniswezen, moeten gewapende politiemannen die gevangenis bewaken. Binnen

enkele maanden al zullen 20 hoogbeveiligde cellen vrijgemaakt worden. Tien in Lantin en tien in Brugge. Een korps van gespecialiseerde cipiers zullen de "vluchtgevaarlijke" en "agressieve" gevangenen bewaken die daarin terechtkomen.

Op 30 oktober, na twee dagen vrijheid, werd Nordin opnieuw gearresteerd in Den Haag. Daar had hij samen met een kompaan een moto gestolen en raakte hij verwickeld in een achtervolging met de politie. Sommige cipiersvakbonden lieten al weten dat, bij zijn terugkomst in België, voor Nordin een plaatsje zou gereserveerd zijn in de nieuwe hoogbeveiligde cellen. Anderen vonden dan weer dat Nordin best elke paar maanden overgeplaatst zou worden, zodat hij geen contact kan maken met medegevangenen en zodat hij geen tijd heeft om een ontsnapping voor te bereiden.

Op dit moment zit hij vast in de superbeveiligde gevangenis van Vught. Hij zal waarschijnlijk in Nederland blijven tot het proces van de motordiefstal achter de rug is.

De gevangenis van Vught werd door de nazi's in 1942 gebouwd als concentratiekamp. Na een groot aantal ontsnappingen begin jaren 90 werd er een deel bijgebouwd, de EBI, extra beveiligde inrichting. De beveiligingsmaatregelen zijn er enorm. De binnenplaats is afgeschermd met helikopterwering, er mogen maar 4 gevangenen tegelijk naar buiten. De bezoekers moeten een hele weg door poorten en sluisen afleggen en worden bovendien geblinddoekt in een geblindeerde wagen rondgereden zodat ze alle oriëntatie verliezen. Het bezoek vindt achter glas plaats en communicatie moet via intercom. Alle gesprekken worden meegeluisterd door cipiers en opgenomen.

Nordin zit momenteel in deze EBI. Dit betekent dat hij volledig geïsoleerd. Hij krijgt noch post noch bezoek. Ook zijn kompaan bevindt zich in strikte isolatie.

en werd daarna opgesloten in de gevangenis van Lantin.

31/10 Vorst – Een deel van de gevangenis van Vorst dreigt in te storten en is afgesloten. Aan gezien ook de keuken niet meer gebruikt kan worden, levert So-dexho nu de maaltijden.

29/10 – Tony van Parijs (CD&V) pleit voor de bouw van een hoogbeveiligde gevangenis waar ontsnappingen onmogelijk zijn. Samen met heel wat andere politici pleit hij ook voor het spannen van kabels over de binnenplaats, waardoor het onmogelijk wordt voor helikopters om te landen. *"Zo'n systeem kost veel geld en kan een probleem vormen bij de eventuele evacuatie van gevangenen, maar het is een kwestie van prioriteiten."*, aldus Van Parijs.

29/10 - Justitie wil snel meer cipiers aanwerven. De Belgische Staat maakt daarom een uitzondering op de wet dat staatsambtenaren de Belgische nationaliteit moeten hebben. Voor cipiers is dat nu niet meer nodig. *"In de Belgische gevangenissen zitten gedetineerden van verschillende nationaliteiten en we willen cipiers die met hen kunnen praten. We vragen mensen met kennis van Arabische en Oost-Europese talen"*, aldus Jan Bogaert, personeelsdirecteur van de federale overheidsdienst Justitie. Justitie zoekt ook arabische allochtonen voor Staatsveiligheid.

28/10 Luik – De man die half oktober ontsnapte uit het Luiks justitiepaleis werd opnieuw gearresteerd na een inbraak. Hij kon ontsnappen nadat de politie zijn identiteit verwisseld had met iemand die die dag vrijgesproken werd.

28/10 Ittre – Nordin Benallal ontsnapt uit de gevangenis van Ittre. Hij wordt twee dagen later, samen met een kompaan, gearresteerd in Den Haag, na een achtervolging met de politie.

23/10 Brussel — Een tiental gemaskerde jongeren gebruiken kasseien van een bouwwerf om er vervolgens politieauto's mee aan te vallen die geparkeerd staan voor een politiecommissariaat in Molenbeek. Twee wagens zijn zodanig beschadigd dat ze niet meer gebruikt kunnen worden. Niemand wordt gearresteerd.

OPEN DEUR IN DE GEVANGENISSEN

OP 8 OKTOBER vond de Open Bedrijvendag plaats. Op die dag zetten heel wat bedrijven, maar ook overheidsinstellingen zoals enkele politiecommissariaten hun deuren open. Jaarlijks komen daar meer dan miljoen bezoekers op af. Aangezien "de gevangenis ook een soort bedrijf is" en zich zo ook wilt profileren, zetten de gevangenis van Gent, Hasselt en Ruiselede (penitentiair landbouwcentrum) haar deuren open voor het publiek. Voor 5 euro kreeg een 600-tal toeschouwers in de gevangenis van Gent een rondleiding in sommige delen van de gevangenis, en ook de gevangenis van Hasselt was die dag volgeboekt.

Een gevangene vertelde dat de directie van Gent die dag zeker geen risico's wou nemen, en voor de gelegenheid aan elke gevangene een gratis tv gaf.

België telt ruim 10.000 gevangenen en daarvan krijgt de helft een 'loon' uitbetaald. Wanneer een gevangene een opleiding volgt krijgt die 0,62 euro per uur betaald. Zo'n 3000 gevangenen werken in de gevangenis. "Wij leveren goedkope arbeid. Dat is onze grootste troef. Daarmee kunnen we werkgevers naar de gevangenissen lokken." aldus Carina Saenen van de Regie van de Gevangenisarbeid. Sommigen werken voor privé-werkgevers (1), anderen maken zelf het celmeubilair, de gevangeniskledij, de celdeuren en de tralies in de werkplaatsen van de gevangenis. Ze worden tussen 0,64 en 1,20 euro per uur of per stuk betaald. Gevangenen die de 'huishoudelijk' werk doen, krijgen 0,62 euro per uur.

Voor werkgevers heeft gevangenisarbeid grote voordelen. Naast de goedkope arbeid zijn er minder mogelijkheden voor gevangenen om zich tegen de arbeidsomstandigheden te verzetten. Wanneer ze openlijk protesteren, zijn ze gewoon hun werk kwijt. En van een minimumloon is er uiteraard ook geen sprake. Ze werken niet met een contract, en ze krijgen geen loon maar een 'gift'. Gevangenen hebben geen keuze over welk werk ze doen. Velen moeten werken om de dure kantines te kunnen betalen of gewoonweg om iets om handen te hebben. In veel gevangenissen kan je kiezen tussen 23 op 24 uur in je cel zitten of werken.

(1) Ondermeer de bedrijven Geers Offset, S-Plus, Lannoo Drukkerij, IBW en Hovogra Printing laten gevangenen in de gevangenis van Gent werken. (bron: regionale televisiezender AVS)

Naar aanleiding van de Open Bedrijvendag waar ook de gevangenis van Gent aan deelnam, 'bestormden' anarchisten de gevangenis van Gent. Ze smeten verfbommen, riepen slogans tegen de gevangenissen en smeten pamfletten in het rond. In de buurt rond de gevangenis werden posters geplakt tegen de gevangenis en verschenen enkele graffiti's.

AAN DE BEZOEKERS VAN DE OPENBEDRIJVENDAG IN DE GEVANGENIS VAN GENT

DE OPENBEDRIJVENDAG IS GEEN DAG zoals alle andere. Het is een dag waarop de wereld van het geld haar deuren openstelt en de bedrijvenwereld ons vraagt de uitbuiting en de loonarbeid te bewonderen. Terwijl de tegenstelling tussen rijk en arm alsmaar scherper wordt, terwijl immigranten op de vlucht slaan voor de ellende waartoe het kapitalisme hen veroordeeld, terwijl de fabrieken van de dood alsmaar meer schadelijke producten voortbrengen die onze levens volledig vergiftigen,...

HET IS NIET ANDERS voor het bedrijf dat gevangenis heet, waarvoor jullie hier vandaag komen en misschien wel geld geboden hebben op de virtuele markt. Sommige liefhebbers van de Staat en haar oneindige reeks instellingen zouden misschien geschokt zijn door het feit dat de gevangenis beschouwd wordt als een bedrijf – terwijl we dagelijks aan de lijve ondervinden dat Staat en Kapitaal

niet meer dan twee gezichten zijn van eenzelfde overheersing.

DE GEVANGENIS IS EEN BEDRIJF. Haar doel is het kapotmaken van mensen. Ofwel door ze mentaal te breken en hen de regels van de maatschappij te doen aanvaarden (wat dan resocialisering heet), ofwel door ze als individu letterlijk te vernietigen of levend te begraven.

DE GEVANGENIS IS EEN BEDRIJF dat de orders van de rechtbanken uitvoert. De rechtspraak, haar rechters en haar tribunalen hebben maar weinig te maken met wat rechtvaardig of wat onrechtvaardig is. Ze dienen om de heersende orde die gebaseerd is op uitbuiting en onderdrukking te verdedigen, net zoals de wetten dienen om de belangen van de machtigen en rijken te verdedigen.

DE GEVANGENIS IS EEN BEDRIJF dat maar blijft groeien. Niet alleen komen er alsmaar meer mensen achter de verschillende vormen van tralies terecht (gevangenissen, gesloten asielcentra, psychiatrische centra, jeugdgevangenissen,...), maar verspreidt de logica van vrijheidberoving (de essentie van dit systeem) zich over alsmaar meer terreinen. In elke baas van om de hoek, in elke onderdrukker, in die oneindige reeks instellingen die ons gastvrij

ontvangen en kapotmaken; herkennen we de gevangenis.

DE GEVANGENIS IS EEN BEDRIJF dat vele vertakkingen kent. Bedrijven als Fabricom, Dalkia, Denys, Sodexho, de Bank van de Post en diensten als de VDAB maken mee het bestaan van gevangenissen mogelijk door ze te bouwen of doordat ze er dagelijks in betrokken zijn. Bureaus uit Gent zoals Derveaux en Abscis zullen de moordende architectuur van een nieuwe psychiatrische gevangenis ontwerpen. De bank Dexia verhuurt wagens aan de flikken terwijl de NMBS en De Lijn actief meewerken aan de jacht op al wie geen geldige documenten heeft.

DE GEVANGENIS IS EEN BEDRIJF dat tegenstanders kent. Het voorbije jaar braken er in vele gevangenissen en gesloten asielcentra opstanden uit. Een week geleden nog kwamen een dertigtal mensen die opgesloten zitten in het gesloten asielcentrum 127bis in Steenokkerzeel in opstand nadat bekend geraakte dat een 22-jarige jongen die in isolatie zat overleden was. Niet alleen braken vorig jaar 28 gevangenen collectief uit de gevangenis van Dendermonde, tientallen anderen ontsnapten uit andere gevangenissen en gesloten centra – met alle verbeelding en vastberadenheid die dat vraagt. In deze revoltes herkennen we een drang naar vrijheid die ook de onze is. Op deze revoltes baseren wij onze solidariteit met allen die vechten tegen alle vormen van tralies. Met alle middelen die we gepast achten proberen barsten te veroorzaken in de stille grijze muren die zoveel zeggen over de wereld waarin we leven. Deze solidariteit is niet iets dat buiten ons staat, maar maakt juist volledig deel uit van de strijd die we tegen dit systeem voeren.

GEEN ENKELE OPENBEDRIJFENDAG ZAL VOLSTAAN OM DE DAGELIJKE ELLENDE EN OVERHEERSING TE VERBERGEN.

GEEN ENKELE OPENBEDRIJFENDAG ZAL ONS REDUCEREN TOT TOESCHOUWERS.

Tegen alle gevangenissen Vrijheid voor allen

[Gepubliceerd op <http://ovl.indymedia.org>]

Op 16 juli wordt een gevangene naar de bezoekszaal geroepen, maar treft daar tot zijn grote verbazing niemand aan. Wanneer hij om uitleg vraagt, krijgt hij als enig antwoord: *"Dat is uw probleem."* Dit gebeurde vier keer op één week tijd.

Op 17 juli snijdt een gevangene zijn polsen, de binnenkant van zijn ellebogen en zijn knieën open. Hij leeft nog. Heel zijn cel ligt vol bloed. De fatikken moeten zijn cel opkuisen. Eén van hen weigert en zegt dat hij niet in een godverdoms slachthuis werkt.

Op 18 juli probeert een gevangene zich te verhangen. Vier dagen voordien was hij in hongerstaking gegaan, omdat hij naar eigen zeggen onterecht opgesloten zit. Er komt geen dokter langs. In plaats daarvan smijten ze hem in de isolatiecel.

Op 27 juli laat een cipier weten aan een gevangene dat hij zijn werk als fatik een maand lang kwijt is, omdat hij had gepraat tegen iemand die op strikt zit.

- Op basis van enkele getuigenissen uit de gevangenis van Gent. Dit gebeurde allemaal op één vleugel van de gevangenis.

Foto van opendeurdag in de Gentse gevangenis

22/10 Kortrijk - Drie mensen worden opgepakt en krijgen huiszoekingen. Ze worden ervan beschuldigd graffiti's gespoten te hebben tegen de bouw van het nieuwe winkelcentrum in Kortrijk, tegen het stadsbestuur, tegen kapitalisme,... De weken daarop worden tot twee maal toe verschillende pamfletten uitgedeeld die het winkelcentrum aanklagen. In de pers werd eveneens melding gemaakt van nieuwe graffiti's.

18/10 Florennes - De Regie van Gebouwen laat weten dat het terrein voor de toekomstige jeugdgevangenis (de voormalige kazerne van Florennes, waar zich ook een 'open' asielcentrum bevindt) misschien niet geschikt is vanwege stabiliteitsproblemen.

18/10 Brussel - Op de markt in Molenbeek worden pamfletten uitgedeeld over de revolte in het gesloten centrum van Steenokkerzeel en over de opstand in de gevangenis van Andenne.

17/10 Antwerpen - De politie arresteert na een lange achtervolging met helikopter (langs tuinen en daken) een jonge man die eerder ontsnapte uit de gesloten jeugdinstituut van Mol. Tijdens de achtervolging begon een grote groep omstanders de politie en hun voertuigen met stenen en volle drankblikjes te bekogelen. Een politie-inspecteur werd aangevallen en moest naar het ziekenhuis gebracht worden. De vader en de broer van de jongen werden eveneens opgepakt.

17/10 Mons - De raadkamer van Mons verwijst drie cipiers van de gevangenis van Mons naar de correctionele rechtbank voor de 'onmenselijke en ontrendende' behandeling van gevangenen in de psychiatrische afdeling in november 2006. Toen verplichtten ze gevangenen onder andere elkaar te masturberen en als honden aan de leiband te lopen. Zie Uibraak nummer 7.

11/10 Brussel - Voor het politiecommissariaat van Oudergem wordt een patrouillewagen in brand gestoken. De vlammen beschadigen ook een combi die voor de patrouillewagen geparkeerd stond.

Op 6 oktober betoogden een honderdtal mensen in de Brusselse straten onder het mom van een Mad Pride, kritisch tegenover de psychiatrie. Een aantal reformistische organisaties hadden daartoe een oproep verspreid waarin ze eisen naar voren schoven die ons ronduit onverteerbaar lijken. Eisen die de macht van de psychiatrie en haar dokters in witte jassen niet aanvechten, maar eerder gaan in de richting van een perfectionering ervan (goedkopere medicatie, strakkere begeleiding, integratie in de arbeidsmarkt,...).

Het pamflet dat we hiernaast publiceren werd uitgedeeld op deze betoging en geeft aanzetten tot een fundamentele kritiek op psychiatrie, gevangenissen, deportatiekampen,...

De Belgische Staat plant overigens de bouw van minstens twee psychiatrische gevangenissen, in Gent en in Antwerpen, naast de bouw van nieuwe gevangenissen, jeugdgevangenissen en een asielkamp.

GEEN ENKELE DWANGBUIS IS STERK GENOEG OM ONS OP HET RECHTE PAD TE DRIJVEN

Collocatie, opsluiting, isolatiecellen, medicatie, permanente controle... de meesten van ons hebben het standaard-repertoire van de moderne psychiatrie zelf aan den lijve ondervonden of hebben er hun vrienden of geliefden aan ten onder zien gaan. Maar het zijn niet enkel de zotten of abnormalen van deze maatschappij die op dit arsenaal getraceerd worden. Blijkbaar is deze standaardremedie alleshelend. Rebellerende jongeren, criminelen, mensen zonder papieren, werklozen: allen worden we onderworpen aan een controle regime. Nu eens worden het psychiatrische instellingen genoemd, dan weer gesloten centra, gesloten instellingen en soms wel eens gewoon wat ze zijn, gevangenissen. Wie het identificatieplaatje aan de ingang van deze gebouwen toevallig miste, kan ze nauwelijks van elkaar onderscheiden.

AL DEZE VRIJHEIDSGROVENDE PLAATSEN vervullen dan ook een gelijkaardige functie: het opsluiten van mensen die zich buiten de krijtlijnen getrokken door een alles controlerende staat, trachten te begeven. In psychiatrische instellingen worden mensen opgesloten die de koude realiteit niet kunnen rijmen met hun gevoelens, voor wie het simpelweg allemaal te veel geworden is en wiens gevoelens aan de alarmbel van onze maatschappij trekken. Deze onderpresterenden worden in de psychiatrie 'aangepast' aan onze cv-maatschappij, hun 'stoornis in de hersenen' wordt er 'gerepareerd' door kille psychologen, pillendokters en hersenspecialisten. Na een verblijf in deze instellingen moeten deze 'opgelapte computers' opnieuw geïntegreerd worden in de maatschappij.

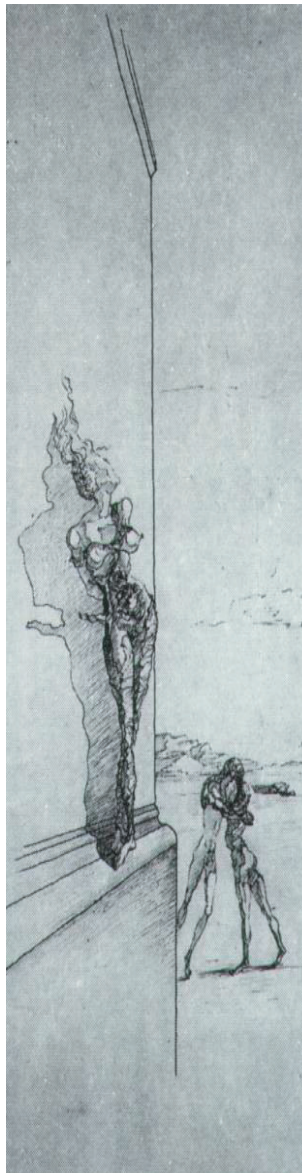
Achter de muren van de gevangenissen wordt er aan mensen die de wet overtreden hebben een lesje geleerd.

Ook voor hen is terug in de pas lopen het devies. Wie dreigt te hervallen -nog een bekende term uit de psychiatrische encyclopedie- hangt een steeds zwaardere straf boven het hoofd. Overtuigd moeten we worden dat we te klein of te zwak zijn om ons te verzetten, dat het beter is de macht te respecteren en ons te schikken naar de wetten van zijn/haar meerderen. Na de celstraf moet de ex-gedetineerde samen met haar/zijn collega ex-psychiatrische patiënt zo snel mogelijk aan het werk gezet, in sectoren speciaal voor hen gecreëerd of daar waar niemand nog wil werken, met uitzondering van de 'buitenlanders' die ook geen keuze hebben.

Deportatiekampen dienen om mensen te verwijderen uit onze samenleving die niet over de juiste papieren beschikken, om de competitie tussen de vele kandidaat-Europeanen of illegale arbeidskrachten aan te wakkeren. In die gesloten centra worden mensen geterroriseerd met de constante dreiging van de deportatie, verwoord door sociaal assistenten, cipiers of overheidsambtenaren. Ze worden afgemat door het ontbreken van feitelijke informatie over hun situatie. Angst en uitputting worden in de deportatiekampen gebruikt om 'illegalen' te breken, hen te laten zeggen waar ze vandaan komen, hun medewerking voor een 'vrijwillige terugkeer' af te dwingen.

De gecontroleerde ruimte van de macht breidt zich elke dag uit. Camera's poppen uit de muren, de straten kleuren uniform blauw, identiteitscontroles in de trein tram of bus. Wie niet de juiste kleur, vorm of manieren heeft, wordt afgevoerd. Geen wonder dat de staat aan sneltreintempo nieuwe gesloten centra dient te bouwen: een gevangenis in Dendermonde, een gesloten instelling voor jongeren in Florennes, twee gevangenissen voor geïnterneerden in Gent en Antwerpen, een deportatiekamp in Zaventem, terwijl nieuwe isolatiekwartieren in de gevangenissen van Lantien en Brugge in aanbouw zijn.

In de 'normale' gevangenissen wordt de toestand langzaam aan onhoudbaar. Het laatste jaar vonden er verschillende rellen, opstanden en ontsnappingen plaats. Laat ons dit voorbeeld volgen. Crimineel, gek, sans-papier, werkloze of arbeider, ... allemaal zijn we de gevangene van dit systeem. Laat ons ons samen verzetten tegen deze staat en haar gevangenissen, in plaats van ons blind te staren op onze eigen miserie en te geloven dat nog meer wettelijke regelingen enig soelaas zouden kunnen brengen!

10/10 Andenne – Opstand in de gevangenis van Andenne. Meer dan 60 gevangenen barricaderen twee vleugels van de gevangenis en brengen zware vernielingen aan.

8/10 – Naar aanleiding van Open Bedrijvendag zetten de gevangenis van Gent, Hasselt en Ruislede hun deuren open. Zowel de gevangenis van Hasselt als die van Gent, die 600 toeschouwers telde, was volgeboekt. Als een echt bedrijf wilden ze zich in de verf zetten. Een gevangene liet ons weten dat de gevangenisdirectie van Gent voor de gelegenheid voor elke gevangene een gratis tv had voorzien, om hen kalm te houden. Enkele anarchistische “bestormden” die dag de gevangenis met verbommen, lieten pamfletten achter en riepen slogans tegen de gevangenis.

7/10 Gent - In de wijk aan de gevangenis zijn affiches geplakt tegen de gevangenis. Er verschijnen enkele graffiti's

6/10 Mons – In de psychiatrische vleugel van de gevangenis van Mons sterft een gevangene. Volgens het parket gaat het om een verdacht overlijden. De directrice van de gevangenis haast zich om te zeggen dat het personeel niets te verwijten valt. De gevangenis van Mons staat bekend voor haar gewelddadige cipiers.

3/10 Andenne - Om tegemoet te komen aan de schadeloosstelling van de slachtoffers, haalt een deurwaarder hele cel van een gevangene leeg. Niets blijft staan. Zijn bankrekening wordt ook volledig leeggehaald.

2/10 Antwerpen – Een gevangene wordt in de isolatiecel gesmeten na “wangedrag”. Enkele uren later wordt hij dood aangetroffen. Het parket stelt een onderzoek in wegens verdacht overlijden, maar geeft verder geen informatie vrij. De stilte in de media is opmerkelijk.

30/09 Steenokkerzeel - 's Nachts wordt vuurwerk afgestoken aan het gesloten asielcentrum 127bis. Er worden slogans geroepen in solidariteit met de revolutie.

29/09 Steenokkerzeel - Een jongere wordt dood aangetroffen in de isoleercel van het gesloten asielcentrum 127bis. Er breekt een revolutie uit in het centrum. Gevangenen richten vernielingen aan.

26/09 Lantini - Een 18-jarige gevangene valt twee cipiers aan in zijn cel. Een cipier raakt gewond. De jongen wordt meteen in isolatie geplaatst.

25/09 Mechelen – Een ontsnappingsplan voor – naar verluid – drie gevangenen uit Mechelen mislukt. Er werd een ladder tegen de muur gezet en een pakje over de muur gesmeten, maar het pakje reikte niet tot over de omheining achter de muur. Het pakje, waar een wapen inzate, geraakte zo niet tot bij de gevangenen.

15/09 Brussel - Na een confrontatie tussen jongeren en politieagenten wordt een auto in brand gestoken voor het politiekantoor in Schaarbeek. Vier jongeren worden ter beschikking gesteld van het parket.

8/09 Merksplas – Een ontsnappingsplan voor – naar verluid – dertig gevangenen wordt op het laatste moment opgemerkt en zo verijdeld door een cipier. Aan de achterkant van de gevangenis waren verschillende tralies verwijderd en vervangen door siliconen. Er werd ook een gestolen (mogelijke) vluchtauto gevonden in de omgeving van de gevangenis. Sinds de ontsnapping van 28 gevangenen uit Dendermonde in de zomer van 2006 werd 14 miljoen euro vrijgemaakt voor de beveiliging van gevangenis. Ook in Merksplas zijn de beveiligingswerken bezig.

DENNIS TEKEN IN HONGERSTAKING

DENNIS TEEKEN begon op 10 oktober een hongerstaking om zijn overplaatsing naar een open regime te eisen en te protesteren tegen de treiterijen van het gevangenispersoneel tegen hem.

Dennis werd veroordeeld tot 3,5 jaar voor twee overvallen. Hij zat een deel van zijn straf uit in Aachen. Op 8 mei 2007 begon hij daar een hongerstaking met de eis uitgeleverd te worden naar Nederland. Hij klaagde ook de mentale folter en de dagelijkse vernedering in de gevangenis van Aachen aan. *“Je zal nooit geloven wat hier gebeurt. Nu ze weten dat ik weiger voor hen te werken als een slaaf, namen ze mijn sport, mijn bezoek, mijn telefoongesprekken af en ze laten me niet meer naar enkele andere gevangenen gaan 's avonds. Eén van die gevangenen is Gabriel Pombo da Silva. Wat ze nu doen herinnert me aan de concentratiekampen van de tweede wereldoorlog. Als je niet werkt, dan werd je omgebracht. Nu doen ze het op een genieperige manier. Als je niet werkt, word je 23 uur opgesloten tot je het mentaal niet meer aan kan en je jezelf ombrengt. Hoe ziek zijn die mensen? De nazi's zijn hetzelfde, maar ze verpakken het in een kleurrijker papier.”* aldus Dennis een dag na het begin van zijn hongerstaking in mei.

Een maand later, in juni, werd hij naar Nederland overgeplaatst. De Nederlandse wet voorziet dat gevangenen aan het einde van hun straf naar een “half open kamp” worden gestuurd. Een gevangenismedewerker stak hem stokken in de wielen waardoor deze overplaatsing werd tegengehouden. Ook in Nederland weigert hij te werken, met als gevolg dat hij minder op wandeling mag en geen wachtgeld [geld dat je krijgt in afwachting van een arbeidsplaats] krijgt. Zijn post wordt ook gecensureerd. Vanaf 20 oktober werd de gevangenisdirectie van Roermond overladen met protestbrieven, faxen en telefoontjes. Na 15 dagen stopte Dennis op 25 oktober zijn hongerstaking nadat zijn situatie verbeterd was.

Begin augustus werd een oproep tot een internationale mobilisatie in solidariteit met Gabriel en José en alle andere gevangenen in strijd rond 29 september 2007 verspreid. Op vele plekken in de wereld kozen kameraden de manier die hen het meest geschikt leek om hun solidariteit te uiten.

Gabriel en José werden drie jaar geleden veroordeeld nadat ze geprobeerd hadden te vluchten van een politiecontrole in Aken tot respectievelijk 13 en 14 jaar gevangenis. Bart de Geeter, die eveneens voor de vluchtpoging veroordeeld werd tot 3,5 jaar, kwam in januari 2007 vrij. Begona, de zus van Gabriel, kreeg een voorwaardelijke straf.

Betoging aan de gevangenissen van Rheinbach en Aken

DAG NA DAG...

DAG NA DAG gaan de celdeuren op slot. Dag na dag verslindt de gevangenis weer een beetje mens. Dag na dag zondert de gevangenis af. Ze isoleert individuen en dwingt hen de realiteit van deze maatschappij te aanvaarden. Een realiteit die maar twee beginselen kent: uitbuiting en onderdrukking. Deze beginselen zijn de basis van de onverzoeerbare tegenstellingen in deze maatschappij: de tegenstelling tussen rijk en arm, de tegenstelling tussen baas en onderdaan, de tegenstelling tussen diegenen die alles te verliezen hebben en diegenen die alles te winnen hebben.

De rechtbank en haar gevangenen hebben maar weinig te maken met het verschil tussen wat rechtvaardig of wat onrechtvaardig is. Rechtbanken dienen om diegenen die de regels van de heersende orde breken, uit de maatschappij (en dus uit het sociale conflict) te rukken. En daarvoor dienen gevangenen. Langs de ene kant probeert de gevangenis haar maaginhoud te kneden om die met een gerust hart terug in de maatschappij uit te braken (wat dan resocialisatie heet), langs de andere kant dient de gevangenis om diegenen bij wie dat niet lukt levend te begraven en te vermorzelen.

Tralies kennen geen binnenkant. Niet alleen omdat de gevangenis een belangrijke rol speelt in de beheersing van sociale conflicten, maar vooral omdat haar logica van vrijheidsberoving de norm is van de hele maatschappij. In elke baas van om de hoek, in elke onderdrukker, in die oneindige reeks instellingen die ons gastvrij ontvangen en kapotmaken; herkennen we de gevangenis.

Waar de gevangenis gevangenen en dus de sociale conflicten waar zij deel van zijn, probeert af te zonderen, kunnen we een eerste confrontatie opzoeken door deze isolatie te weigeren. Door solidariteit op te bouwen met gevangenen die vechten tegen hun omstandigheden; door met alle middelen die we gepast achten scheuren te proberen veroorzaken in de stille grijze muren die zoveel zeggen over de wereld waarin we leven. Deze solidariteit is niet iets dat buiten ons staat, maar maakt juist volledig deel uit van de strijd die we tegen dit systeem voeren.

Omwille van deze redenen maken wij hier vandaag in de straten van Aken onze solidariteit met Gabriel Pombo da Silva en José Fernandez Delgado wat zichtbaarder. Beide anarchistische kameraden worden sinds 2004 gegijzeld door de Duitse Staat. Ze werden nabij Aken gearresteerd na een poging om te ontsnappen aan een politiecontrole. Ze waren op de vlucht voor het gerecht nadat ze al bijna 20 jaar opgesloten gezeten hadden in de kerkers van de Spaanse Staat. Jarenlang hebben ze onvermoeid gevochten tegen het moordende FIES-isolatieregime, vandaag past ook hun Duitse gastheer hetzelfde toe. José weigert al maanden elke medewerking met de gevangenisautoriteiten van Rheinbach. Hij weigert onmenselijkend bezoek achter glas te aanvaarden, hij weigert te werken, hij weigert voor vanalles en nog wat formulieren in te vullen... kortom, hij weigert zijn waardigheid op te geven. Gabriel vergelijkt het 'normale' regime in de gevangenis van Aken met het Spaanse isolatieregime... Samen met de anarchistische gevangene Marco Camenisch in Zwitserland gingen Gabriel en José van 16 tot 29 september 2007 in hongerstaking naar aanleiding van de internationale mobilisatie op 29 september.

SOLIDARITEIT MET GABRIEL EN JOSÉ
TEGEN ALLE GEVANGENISSEN
VRIJHEID VOOR ALLEN

[Pamflet dat uitgedeeld werd tijdens de betoging aan de gevangenen van Rheinbach en Aken op 29 september 2007, gepubliceerd op <http://ovl.indymedia.org>]

BRIEF VAN JOSÉ DELGADO

[...] Allereerst kan je natuurlijk de brieven die ik jullie geschreven heb, gebruiken op de manier die jezelf het beste lijkt. Ik ben op dit moment allesbehalve literair ingesteld, maar wanneer je denkt dat er iets is dat je kan gebruiken bij wat jullie aan het maken zijn, gebruik het dan en hopelijk levert het iets op. Hopelijk werkt het als nitroglycerine tegen de muren en tegen hen die het wagen ons te berechten en te veroordelen, tegen al degenen die ons illegalen noemen, tegen al die ellendelingen die personen, noch dieren, noch dingen respecteren en ons op gedwongen wijze richting de totale instabiliteit drijven.

Ik ben ondertussen al weer hersteld van de hongerstaking. Vijftien dagen zijn niet voldoende om er van te verzwakken, laat staan dat je een ernstige verstoring oploopt. Het enige dat er gebeurt is dat je veel honger lijdt, je moet een constante strijd voeren om schotels, stoofgerechten, zoetigheden en gebraden vleesgerechten uit je gedachten te bannen... Dat vereist met name dat je sterk bent. Wanneer je die staat van verderfelijke zwakheid bereikt, verdwijnt ook het hongergevoel en geraak je al in de gevarenszone, wat in mijn geval niet gebeurde. Het gaat me 'goed'.

De 29ste september verliep supersnel. Ik kreeg kippenvel toen ik jullie buiten voelde en hoorde. De wens om bij jullie te zijn deed me schreeuwen, ik probeerde mijn lichaam samen met mijn stem door de tralies te wurmen. Tegelijkertijd was het frustrerend, een enorm gevoel van machteloosheid. En jullie waren ook heel ver. Daar kwam nog bij dat de celblokken hier ver verwijderd van de muur liggen, waardoor het allemaal vrij onrealistisch werd. Er was een moment waarop jullie dichterbij kwamen bij de vleugel waar ik vastzit, want jullie gooiden de ballen aan diverse zijden van de gevangenis, toch? De gevangenen hier, die ook enthousiast terugriepen, dachten dat jullie met drugs gooiden. Geen enkele bal kwam binnen ons bereik. Ze kwamen neer op veiligheidsstroken waar alleen de cipiers mogen komen. En ze raapten die meteen op. Ik weet dat er boodschappen op stonden aangezien jullie me dat verteld hebben. Een gevangene wiens cel dichterbij de buitenmuur is gelegen, vertelde me dat jullie een communiqué hadden voorgelezen waarin jullie spraken over mij en over de hongerstaking, dat jullie verbeteringen eisten en vrijheid schreeuwden. Dat was allemaal nogal ontroerend, sommige gevangenen werden er helemaal opgewonden van: een betoging tegen de gevangenis, hier buiten! Over de bewakers kan ik je het volgende zeggen, aangezien ik ze goed door heb – ik ken ze immers al een tijdje, dat de weinigen die personen zijn zich vanbinnen smeerlappen voelen. Voor het overige houden ze de schijn op, ze dragen altijd een masker – dat van de onverschilligheid wat hen al op de school wordt bijgebracht waar ze opgeleid worden voordat ze naar de gevangenis komen – weet je wel?

Standbeeld in Leuven, 30.09.2007

Ik wil je eigenlijk zeggen dat ze geen enkele toespeling maakten op dat er iets bijzonders voorgevallen zou zijn, iets dat hen verweten wordt, iets dat hen in hun alledaagsheid raakt. En tot op heden is er niets aan mijn levensomstandigheden hier binnen veranderd. Ze blijven me negeren wanneer ik ze zeg dat ze mijn kleren moeten geven, dat ik het spuugzat ben om hier rond te lopen in hun gore schijtvodden, dat ik het koud heb. [...]

Voor de rest ben ik tevreden. Ik begrijp dat de solidariteitsdagen positief zijn verlopen en ik schat die op hun waarde, aangezien jullie je daar buiten hebben kunnen coördineren, plannen smeden, bij elkaar komen, elkaar leren kennen zelfs! Prima dus, ik vond het super! Ik voel ook hier de nabijheid van de lichamen, de warmte, de goede atmosfeer van de bijeengekomen familie. Ik hou van jullie. [...]

José

12 oktober 2007

[Uittreksel uit een brief]

OPEN BRIEF AAN DE KAMERADEN

Gabriel Pombo Da Silva

DIT FRAGMENT VAN DE DICHTER León Felipe en zijn gedicht “De Prometheïsche Dichter” uit het boek “Ganaris la luz” zond ik ooit naar een kamerade, Carol (groeten beste vriendin!) ... Ooit werd het boek mij toegezonden door andere kameraden, Joaquin-Lucia en Elisiña (groeten en Anarchie, kameraden !) ... En zo kan ik vandaag met jullie allen (vriend(inn)en, kameraden, bekenden, onbekenden, vijanden en ‘neutralen’, onverschilligen en/of nieuwsgierigen...) praten en leren, en dus ook met jullie delen wat een dichter die ik bewonder, León Felipe, dacht-voelde en schreef.

Er zijn andere dichters en dichtersessen die ik niet alleen bewonder, maar in mijn hart bewaar: Walt Wiltman, Garcia Lorca, Miguel Hernandez, William Blake, Baudelaire, Rosalia de Castro, Pio Cabanillas, Bertold Brecht ... en de lijst is oneindig ... Maar wat praat ik hier nu over poëzie? Ik neem aan dat ik wil zeggen dat het niet alleen van Brood is dat Mannen en Vrouwen leven... En dat, zoals in de strijd of in de poëzie, we dan eens met het punt van de pluim schrijven en dan met onze Ziel op de punt van de balpen...

De ruimte van de meningen is deel van het ‘Matrix-Systeem’ en het is moeilijk om hen op hun terrein en met hun wapens te verslagen..., en hetzelfde gebeurt in de politiek en in de sociale strijd ... Daarom mogen we nooit vergeten dat het er niet om gaat om één middel boven het andere te verkiezen, maar om alle middelen en vormen te gebruiken als deel van de strijd: persoonlijk, politiek, sociaal; collectief en individueel. [...]

In de gevangenis zijn de machtsrelaties, de controle, de propaganda geconcentreerd in handen van enkele bureaucraten (die geschikt zijn voor ieder autoritair systeem zolang ze maar een loon uitbetaald krijgen), die beslissen over Goed en Kwaad, over Leven en Dood, en over de mate van folter toegepast op ‘hun gevangenen’ (daarbij vergeten ze dat ze ‘hun lonen’ net te danken hebben aan hun gevangenen en familie ...) ... En het is duidelijk dat de ‘gehoorzame gevangenen’, net zoals de ‘flexibele arbeider’ en/of de ‘eerbare belastingbetaler’, niets te zeggen hebben, te protesteren, of/en aan te voeren over ‘hun ketenen’, ‘hun omstandigheden’ en/of ‘hun kameraden’ (welke kameraden kunnen een slaaf/slavin hebben?) ... om nog maar te zwijgen over ‘zichzelf’... !

De instellingen zijn niet meer dan tentakels van de Macht en de Macht is toebedeeld aan een kleine minderheid van geprivilegieerden die voor god op Aarde spelen ... En deze schakels van de ketting en smerige huurlingen, moeten bestreden worden, en hun verschillende maskers moeten afgerukt worden ... Maar niet alleen ... en het is niet slechts een ‘deelstrijd’, de strijd tegen de gevangenis (en het systeem dat ze produceert en reproduceert) van elk type (van minderjarigen, van meerderjarigen, van mannen en vrouwen, van migranten of ‘proletariërs’), met alles wat dat inhoudt: uitbuiting, eenzame opsluiting, folter, etc. Nee! De ‘anti-gevangenisstrijd’ moet vanuit een anarchistisch

FRAGMENT VAN HET GEDICHT: “EL POETA PROMETEICO” (“De Prometheïsche Dichter”)

De dichter is niet degene die vaardig speelt met de kleine verbale metaforen, maar hij wiens wakere prometheïsche genie hem de grote metaforen doet ontdekken :

Sociale,
menselijke,
historische,
siderale ...

Don Quijote is een dichter van die klasse. Hij is een actieve en grensverleggende dichter. En hij verschilt hierin van alle andere dichters van de wereld dat hij zijn gedichten niet met de punt van de pluim maar met de punt van de lans wil schrijven. Daar waar de verbeelding is, moet ook onmiddellijk de wil zijn :

Met het zwaard,
met het lijf,
met het leven,
met het offer,
met het bespottelijke,
met de pantomime,
met het heroïsme,
met de dood.

Mondt de poëtische metafoor dan uit in de grote sociale metafoor ... (...)

Leon Felipe

perspectief vertaald worden als een algemene kritiek op al het bestaande dat dit barbaarse net van racistische en klassensegregatie weeft..., en het mag niet alleen een ‘theoretische kritiek’ zijn (die ook een plaats heeft) maar een reëel engagement van wederzijdse steun aan allen die er onder lijden maar ertegen vechten ...

Het gaat niet om het creëren van ‘nieuwe revolutionaire subjecten’ (in dit geval ‘de gevangenen’), maar om alle rebellen en revolutionairen die opduiken in de sociale context waarin we leven te ondersteunen. Het gaat erom ‘bruggen’ te bouwen die de onderlinge communicatie tussen onze respectievelijke werelden mogelijk maken om ideeën, gevoelens, projecten,... uit te wisselen; het leven dus.

En het gaat erom met elkaar te praten, nieuws te laten rondgaan, ervaringen te becommentariëren, te discussiëren over strategieën en na te gaan tussen de verschillende antagonistische realiteiten (hun individuen, degenen die zich ‘vertegenwoordigers’

noemen; of het nu van hun ideeën is of/en van hun antirepressie-groep), wat we wel samen kunnen doen (ondanks de bekende 'theoretische', 'ideologische', etc. verschillen) en wat niet...

In aantallen zijn we niet met velen die denken dat we moeten vechten tegen de gevangenen... Dat men tegen het dienstdoende Systeem-Regering is, wordt gewoon aangenomen (ook al is het enkel om geen 'kiezers' te verliezen, ook al is het enkel opdat niets zou veranderen, of juist zo verandert dat het systeem van uitbuiting in stand wordt gehouden...) onder degenen die zich 'revolutionairen' noemen of, minder pompeus, 'sociaaldemocraten', want velen hebben baat bij dat discours ...Het thema van de gevangenen moet in de 'kronieken van de voorvallen' blijven, want het is daar waar het discours van de 'onveiligheid', waar velen profijt uit halen, wordt gelegitimeerd. De gevangenis op 'onze politieke agenda'? Enkel en alleen als ze dat als 'politiek opportuun' inschatten! (Zoals de kwestie van het 'leefmilieu' vandaag met Gore en zijn nepecoloogisten) ... Zo denken, zo handelen deze populisten, deze politici, deze individuen ...[...]

Maar hier zijn wij (met hoeveel of weinig we ook zijn), lerend en strijdend aan beide zijden van de muren, grenzen, geslacht of ras... terwijl we onze liefde voor de Vrijheid en onze minachting voor de tirannie tonen ... Van 16 tot 29 september (en daar voorbij) hebben 'bewegingen' en 'reacties', 'protesten' en 'samenkomsten', 'sabotages' en 'publicaties' ... elkaar opgevolgd; uitdrukkingen van Solidariteit die niet onopgemerkt zijn voorbijgegaan voor degenen die hun oren en ogen open houden ... Ik heb het hier niet over slaven, ik heb het over de bekende en onbekende kameraden die actief deel waren van de strijd... Ik heb het over Marco Camenisch (in zijn cel te Regensdorf, Zwitserland), over José Fernandez (in zijn cel te Rheinbach, Duitsland), over Joaquin Garces (in zijn cel te Castellón, Spanje), over Rafael Martinez Zea (in zijn cel te Badajoz, Spanje) ... over mijn celbuur Liaudegis Algirdas die sinds 19 september en tot op de dag van vandaag doorgaat met zijn hongerstaking... [Eind oktober beëindigde Algirdas zijn hongerstaking, nvdv.] Ik heb het over de kameraden van Leuven, Gent, Brussel (België) die aanwezig waren op de betogingen in Rheinbach en Aken en in hun stad. Ik heb het over de kameraden in Zwitserland (groots!), Frankrijk, de 'Bilbao-ers' en de Engelsen ... Onze broeders in Argentinië, Uruguay en Canada... Die andere in Berlin en/of Cornelli in Barcelona ...

Ik wil van deze brief gebruik maken om mij te solidariseren met de gedetineerden die vastzitten omdat ze zogezegd deel uitmaken van de mg (Militante Gruppen) autonomen van Berlin, de antifascist Christian, de laatste RAF-gevangenen, Thomas Meyer-Falk, en iedereen die zich verzet en strijdt over heel de wereld.

Dank U, Kameraden.

Gabriel, Altijd in Strijd!

PS : Opdat er geen twijfels zouden zijn; ik blijf schreeuwen: Muerte al Estado y Viva la Anarquía ! Want alleen als we deze oude wereld omverwerpen, zal de Vrijheid geboren worden... want we hebben niets te verliezen ... zonder vrijheid.

oktober 2007

SOLIDARITEITSACTIES

In de aanloop naar 29 september 2007 vonden in verschillende landen discussie- en infoavonden plaats: Buenos Aires (Argentinië), Barcelona (Spanje), Gent, Leuven, Brussel, Parijs (Frankrijk), Vancouver (Canada),...

16/09

Marco Camenisch, Gabriel Pombo da Silva en José Fernandez Delgado gaan in hongerstaking tot 29/09 2007.

18/09 Zürich (Zwitserland)

Bezetting van Radio Lora, er wordt een tekst voorgelezen. Driemensen beginnen er een hongerstaking in solidariteit met Marco, Gabriel en José.

28/09 Bilbao (Spanje)

Een dertigtal individuen komen samen aan het Duitse Consulaat en verspreiden pamfletten in solidariteit met Gabriel, José en alle gevangenen in strijd. Enkelen gaan binnen in het Consulaat en laten een fax versturen naar de Duitse ambassadeur in Madrid en de Duitse minister van Buitenlandse Zaken.

28/09 Castellón (Spanje)

De anarchistische gevangene kameraad Joaquín Garces Villacampa gaat tot 30/09 in hongerstaking omwille van de volgende motieven:

“- Uit protest tegen de aberrante repressieve praktijken waaraan de anarchistische kameraden Gabriel Pombo da Silva en José Fernandez, gevangenen van de Duitse Staat, onderworpen worden.
- Voor de afschaffing van Staat-Kapitaal, privileges en de overheersing in de ruimste zin van het woord.”

LANG LEVE DE VRIJHEID

VERNIETIG DE GEVANGENIS

ANARCHISTISCHE

GEVANGENEN VRIJ“

28/09 Montevideo (Uruguay)

“In de nacht van vrijdag 28/09 werden de sloten

van het Goethe Instituut en Iberia [Spaanse vliegtuigmaatschappij] dichtgelijmd. Op de zijkant werd 'Solidariteit met Gabriel en José' en een omcirkelde A geschreven. Een kleine daad om de kameraden die opgeroepen hebben tot solidariteit met onze gevangenen kameraden te groeten.”

28/09 Leuven (België)

Verschillende spandoeken met slogans als 'Tegen de kerkers van de Staat' en 'Vrijheid voor allen' worden uitgehangen aan bruggen op de ring.

29/09 Rheinbach en Aachen

Een zeventigtal kameraden komen samen aan de gevangenen van Rheinbach en Aachen. In Rheinbach vliegen 200 tennisballen met boodschappen tegen de gevangenis over de muren. In Aken kunnen de kameraden buiten de kretten van Gabriel horen. Er werd eveneens een tekst voorgelezen die als pamflet aan de enkele voorbijgangers werd uitgedeeld.

29/09 Zurich (Zwitserland)

Voor het Bezirksgericht komen tientallen kameraden samen in solidariteit met Marco, Gabriel, José en Mehmet Esiyok en delen pamfletten uit.

29/09 Brussel (België)

“Vandaag 29 september is een internationale solidariteitsdag met gevangenen in strijd en meer specifiek met Gabriel Pombo da Silva en José Fernandez Delgado (meer info op

Kameraden in Aken

<http://www.escapeintorebellion.info>) In Brussel zijn verschillende woedekreten opgedoken op enkele gebouwen zoals "Dood aan de gevangenis en haar wereld" aan de Hallepoort en "Laten we de gevangenis platbranden" op het Justitiepaleis. Er hingen ook spandoeken op de kleine ring. De gevangenis is de duidelijkste uiting van deze maatschappij die gebaseerd is op winstbejag, collectieve stompzinnigheid en de opsluiting van afwijkend gedrag (psychiatrisch, sociaal, seksueel...) We strijden zowel erbinnen als erbuiten om de vrijheid te veroveren die van ons is. CIPERS NOCH GEVANGENISSEN ZULLEN ONZE REBELLIE STOPPEN! INTERNATIONALE SOLIDARITEIT!"

29/09 Coast Salish Territory Vancouver (Canada)

"Een kleine groep anarchisten ontnamen in de late avond met behulp van stenen ter grootte van een vuist de structurele integriteit van de ruiten van de Royal Bank of Canada (RBC) in Hastings en Nanaimo. Deze actie gebeurde in solidariteit met de anarchisten Gabriel Pombo da Silva, José Fernandez Delgado, Marco Camenisch die in hongerstaking zijn in Europese gevangenis. Tegelijkertijd dragen we hiermee bij aan de acties die op deze internationale actiedag wereldwijd plaatsvinden. RBC werd als bank geraakt. Een fundamentele instelling die het Kapitaal reproduceert. Het systeem dat (ten dienste en voor de winst van een hoopje smeerlappen) wereldwijd mensen uitbuit en in het algemeen het leven verwoest; terwijl het tegelijkertijd

spectaculaire repressieve gebeurtenissen voortbrengt. Zoals de Olympische Spelen van 2010, die gesponsord worden door RBC. Kapitalisme, met haar gevangenis en banken zoals RBC, bestaat wereldwijd. Moge de weg naar de Olympische Spelen bevuild worden met de vernieling die we achterlaten! Anarchisten."

29/09 Vancouver (Canada)

Anarchisten kraken een huis om er een info-avond te houden over Gabriel en José.

29/09 Madrid (Spanje)

Drie immobiliënkantoren in de wijk Prosperidad krijgen hundeurendichtgelijmd in solidariteit met Gabriel, José, Marco en alle andere gevangenen in strijd.

30/09 Leuven (België)

Verskillende monumenten krijgen gevangenskledij aangetrokken.

1/10 Brussel (België)

"De eerste oktober werd in Brussel het Duits consulaat aangevallen met verfbommen in solidariteit met Gabriel en Jose en alle gevangenen in strijd."

2/10 Sint Pieters Woluwe (België)

Een BMW-verdeler wordt aangevallen met molotovcocktails. Minstens twee BMW's gaan in vlammen op.

10/10 Buenos Aires (Argentinië)

Betoging in solidariteit met Gabriel en José, tegen alle gevangenis.

10/10 Buenos Aires (Argentinië)

"In vroege uurtjes van deze frisse en vochtige morgen plaatsten vreemde handen een explosief aan een dealer van Volkswagen aan het kruispunt tussen de straten Castro Barros en Hipolito Hirigoyen, in de federale hoofdstad. Ter plekke werden pamfletten teruggevonden met de volgende tekst:

Deze morgen raakten we de autodealer Volkswagen. Deze morgen tonen we onze haat voor de Duitse staat, die onze kameraden heeft opgesloten. Wij eisen de onmiddellijke vrijlating van Gabriel Pombo da Silva en José Fernandez Delgado, die zich in de uitroeiingscentra van de Duitse staat bevinden, en de vrijlating van alle gevangenen ter wereld. Vuur voor de staat, het kapitaal en haar gevangenis.

Vrijheid voor José en Gabriel

Celulas Negras Revolucionarias

Brigada Kurt Gustav Wilckens (1)"

(1) Kurt Gustav Wilckens werd op 3 november 1886 in Duitsland geboren. Als anarchist verbleef hij in Duitsland, de Verenigde Staten en Argentinië. In 1922 beslist hij in Argentinië de luitenant-kolonel Varela te raken die verantwoordelijk is voor de moord op 1500 stakende landarbeiders in Patagonië. Op 25 januari 1923 smijt hij een bom op Varela. Die raakt gewond aan beide benen en grijpt naar z'n sabel. Wilckens haalt z'n revolver boven en maakt een einde aan de beul. Hij wordt gearresteerd en opgesloten. Op de nacht van 16 juni 1926 werd Wilckens tijdens z'n slaap in z'n cel vermoord door de cipier Pérez Millan (lid van de Patriottistische Liga) nvdv.

Justitiepaleis Brussel

ENKELE BEDENKINGEN OVER SOLIDARITEIT

Herinneringen aan de discussie-avond rondom de gearresteerde kameraden in Aken

ALS WE HET OVER SOLIDARITEIT met gevangen kameraden hebben, schieten me jammer genoeg niet alleen maar spannende verhalen en positieve ervaringen voor de geest. Praten over solidariteit is niet gemakkelijk omdat het juist niet te scheiden valt van alle andere ideeën die we in onze harten dragen en waarvoor we vechten. Gezien het onderwerp van deze avond lijkt het me het beste om de discussie toch op de kwestie van solidariteit toe te spitsen – ook al houdt dat onoverkomelijke beperkingen in.

Solidariteit dus. Misschien is het gemakkelijker om vanuit het negatieve te vertrekken. Er zijn twee typische reacties die altijd weerkeren wanneer kameraden gepakt worden of wanneer we de hete adem van de repressie in onze nek voelen. Dit gaat niet alleen op voor wanneer de repressie grotere vormen aanneemt zoals tegen de kameraden in Aken, maar ook voor de kleinere, meer dagelijkse dingen die we doen en waarmee we dus op de ordehandhaving stoten. Het lijkt me erg zinloos om als we over repressie spreken alleen maar te denken aan grote montages. Het gaat evengoed over kameraden die gearresteerd worden wanneer ze een pamflet uitdelen.

Vanuit het negatieve dus. Wel, één van de beste manieren om de Staat te helpen is als vermoord te zwijgen over gearresteerde kameraden en dus over hun strijd. Er bestaat een hele reeks verantwoordingen die je dan keer op keer weer te horen krijgt.

De eerste begint met de bewering dat de persoon in kwestie niet achter hetgeen staat wat de gearresteerde kameraden gedaan hebben. Vaak wordt daarbij afgegaan op wat het gerecht en de media vertellen, wat ons toch eerder slechte raadgevers lijken over wat er nu net gebeurd is. Een eenvoudig voorbeeld. Vorig jaar viel de politie binnen in het kraakpand Villa Skwattus Dei in Leuven. Ze verklaarden in de pers dat het ging om drugsfeiten. Achteraf moesten we hier en daar aanhoren dat mensen het vertikt hadden om af te zakken naar Leuven of op éénder

welke andere manier in gang te schieten omdat het om drugsfeiten ging. Terwijl, uiteraard, de inval in Villa Skwattus Dei gemotiveerd was door het feit dat het een plek van agitatie is waar veel mensen elkaar ontmoeten en plannen smeden. Dat de politie daarvoor een voorwendsel nodig had en dat in de pers voorstelde als haar reden om binnen te vallen, doet niets af aan het feit dat het om repressie tegen kameraden gaat omwille van hun ideeën en hun strijd.

De reeks verantwoordingen ratelt verder ook wanneer het gaat over gearresteerde kameraden die hun daden duidelijk plaatsen in hun strijd tegen het systeem en wiens strijdparcours boekdelen spreekt. Sommigen maken er zich dan makkelijk vanaf door te zeggen: *“Och, maar die kerel heeft iemand gegijzeld. Gijzelen is toch niet anarchistisch? Die kerel is dus geen anarchist, geen kameraad en is eigenlijk nooit een kameraad geweest.”* Op die manier wordt die kameraad vlotjes overboord gesmeten en wordt elke opening tot het delen van perspectieven en als je wil, een kritische debat over methodes, afgesloten. Mensen zwijgen dan maar over die gearresteerde kameraden, want het zijn toch geen kameraden. De kans dat mensen zo'n rigide moraal toepassen op hun eigen levens (met haar dagelijkse kleine toegevingen, consumptie, hardnekkig voortbestaan van autoriteit in onze relaties,...) lijkt me vrij klein.

Deze desolidarisering kan ook veel explicieter worden, waarbij mensen door te zwijgen en door elke discussie bij voorbaat uit te sluiten de gearresteerde kameraden isoleren. Net zoals de Staat met haar repressie kameraden isoleert in de bak. Ze doen er nog een schepje bovenop en lullen de Staatspropaganda na over

het verschil tussen 'goeden' en 'slechten'. Goede anarchistinnen doen zo'n dingen niet, de slechte anarchistinnen zijn geweldenaars die een slecht beeld geven van het anarchisme dat alleen maar een betere wereld wil. Dat is net waar de Staat op uit is: eerst anarchistinnen afscheiden van de sociale conflicten door ze voor te stellen als 'provocateurs', ze ervan te isoleren door er een aantal in de gevangenis te draaien en tenslotte de definitieve slag toebrengen door binnen de anarchistische (of anti-autoritaire) beweging breuklijnen te stellen tussen 'goeden' en 'slechten', tussen 'geweldenaars' en 'pacifisten',... Op die manier worden de gearresteerde kameraden alleen nog maar meer geïsoleerd, wordt het project dat ze in praktijk brengen teniet gedaan en wordt hen uiteindelijk alle indi-

vidualiteit en alle ideeën afgenomen.

Laten we verder gaan vanuit het negatieve. Wanneer de repressie haar klauwen toont, zijn er altijd mensen die de gevallen kameraden willen voorstellen als slachtoffers. Misschien wel strijdbare slachtoffers, maar uiteindelijk toch wel slachtoffers. Zoals misschien wel een beetje gebeurd is bij de arrestaties in Aken. Het is zeker terecht om te praten over het FIES-isolatieregime waartegen Gabriel en José zo onophoudelijk gevochten hebben. Dat is hun strijdparcours. Dat is de strijd die zij uitdragen, de strijd tegen de gevangenis. Vanwaar komt dan de tendens om het feit dat ze onder de FIES geleden hebben voor

Af en toe horen we ook wel vallen dat "mensen het uiteindelijk zelf gezocht hebben." Uiteraard kunnen we discussiëren over de technische aspecten

Repressie is altijd politiek en dus sociaal. Ze richt zich tegen ideeën en daden die op dit moment door de macht politiek ongewenst zijn of mogelijks schadelijk kunnen zijn. In die zin richt ze zich ook niet per se tegen enkele individuen, maar wel tegen de strijd die zij uitdragen. Repressie komt er maar zelden als directe reactie op enkele specifieke daden, maar is veel vaker het resultaat van politieke afweging. Als een zet op een schaakbord. De repressie gaat daarbij zelfs voorbij aan één van haar eigen instrumenten, de wet. De Staat maakt haar berekeningen niet zozeer op basis van wat legaal of illegaal is, maar op basis van hoe schadelijk bepaalde daden en ideeën kunnen zijn - vaak omwille van hun mogelijk sociale verspreiding onder de uitgebuitenen. Om diezelfde reden is repressie een sociaal gegeven. Aangezien dit systeem gebaseerd is op privé-eigendom, categoriseert de Staat diefstal als illegaal. Nochtans bestraft de Staat lang niet alle diefstallen en deelt ze voor dezelfde feiten niet aan iedereen dezelfde straffen uit. Ze maakt telkens weer politieke en dus sociale afwegingen over hoe ze het best het beginsel van privé-eigendom in stand houdt. En

We moeten ons hele leven niet wijden aan het proberen ontcijferen van het schaakspel van de repressie. Dit lijkt me niet noodzakelijk en nog minder effectief mogelijk, omdat het schaakspel van de repressie niet volledig te begrijpen valt. Het is niet altijd logisch, het loopt over van complexiteiten en contradicties, het wisselt voortdurend. Wat we wel in handen hebben, is onze eigen strijd. Die kunnen we zelf vormgeven met onze verbeelding en creativiteit, zelf bepalen en die voeren we uiteindelijk ook nog altijd zelf. De repressie inschatten, haar proberen begrijpen, haar proberen een 'stapje voor te zijn', kan allemaal erg interessant zijn en kan ons af en toe wel fijne resultaten opleveren, maar dit kan en mag niet onze voornaamste bezigheid zijn. We mogen onze strijd niet afstemmen op de repressie, omdat het dan stopt 'onze' strijd te zijn.

Het wordt tijd om het terrein van het negatieve te verlaten en wat te praten over hoe solidariteit dan wel een wapen kan zijn. We kunnen onze solidariteit zien als een medeplichtigheid, waarbij we ons verbonden voelen met de gearresteerde

kameraden omwille van wie ze zijn, van de ideeën die ze uitdragen en van de strijd die ze voeren. De beste solidariteit wordt dan onszelf medeplichting maken aan hun strijd die we herkennen als de onze. Als medeplichtige met Gabriel, José en Bart kan ik bijvoorbeeld wat van mijn aandacht richten op de strijd tegen de gevangenis. In België zou dat momenteel niet zo moeilijk zijn, gezien de reeks opstanden in de gevangenissen waarin we makkelijk onze eigen verlangens kunnen herkennen. Deze solidariteit is dus niets minder dan een verderzetting en uitbreiding van de strijd, waarbij het er niet om gaat de gearresteerde kameraden na te volgen of te imiteren, maar juist op je eigen manier de confrontatie aan te gaan, met je eigen perspectieven, methodes, keuzes,...

Op die manier helpen we de Staat niet de gearresteerde kameraden te isoleren. We houden hen dicht bij ons, we kunnen hen zelfs over de muren heen betrekken in de strijden die we aangaan. We laten ze niet afzonderen, we spreken over hen, we halen inspiratie uit hun ideeën, we discussiëren met hen en bekritisieren hen evengoed als alle anderen. Want deze kameraden zijn geen martelaars die boven de beweging staan en evenmin zijn het zonderlingen die onder de beweging staan. Nee, ze staan tussen ons.

Solidariteit en medeplichtigheid zijn niet zozeer drukingsmiddelen waarmee we onszelf de illusie geven rechters tijdens processen op andere gedachten te brengen. Deze vaststelling hoeft ons niet per se pessimistisch te maken. Als solidariteit het dicht bij ons houden van gearresteerde kameraden en het voortzetten van de strijd is, dan hoeven we ons daar niet voor af te stemmen op de oordelen van de repressie. Waar solidariteit echter wel meer de functie kan krijgen een 'drukingsmiddel' te zijn, is in het helpen opbouwen van een krachtsverhouding binnen de muren. Tonen dat kameraden niet geïsoleerd zijn kan menig cipier op andere gedachten brengen en kan onze kameraad helpen om banden op te bouwen met andere gevangenen.

Tenslotte denk ik ook dat we niet telkens op de specificiteit van een bepaalde 'zaak'.

"Daarom denken wij dat de beste manier om te discussiëren over wat er moet gebeuren tegenover de repressie (naast technische overwegingen en afspraken) er in werkelijkheid uit bestaat zich voortdurend te ondervragen over wat we kunnen doen om deze maatschappij in haar geheel te schaden en antwoorden te vinden tijdens de actie. Omdat het waar is dat er een slechte wind waait. Het heeft geen zin dat te verbergen. Maar het is ook waar dat, als we echt verlangen naar de ontketening van het onweer, de wind die waait niets meer kan zijn dan een vals probleem." (1)

Het gaat er juist om aan te tonen dat zij, net als jij en ik, deel uitmaken van het sociale conflict waarin de Staat één van onze vijanden is (en beschikt over het wapen 'gevangenis'). Door te wijzen op die specificiteit, maken we het vaak ook moeilijker om banden te leggen met andere sociale rebellen en net daar schuilt een interessant perspectief voor solidariteit. Als we het hebben over solidariteit met gearresteerde kameraden die ervoor gekozen hebben de kluizen van een bank leeg te halen, dan denk ik dat we hen niet moeten voorstellen als slachtoffers die niet genoeg geld hadden, noch als moedige helden die het aandurfdën om het geld te gaan halen waar het zit. Nee, we moeten het juist hebben over het feit dat massa's mensen tot materiële ellende gedwongen worden en dat diefstal één van de manieren kan zijn om daaraan te ontsnappen. Laten we praten over het feit dat bankovervallen en diefstallen juist altijd een sociale praktijk zijn geweest van de uitgebuitenen. En daarom zijn onze kameraden niet een paar gekke idioten, de uitzonderingen, maar evengoed uitgebuitenen naast andere uitgebuitenen, die zich gewapend hebben met rebellie en vastberadenheid.

Laten we gearresteerde kameraden dus dicht bij ons houden, onszelf medeplichtig maken aan hun strijd en hen - ondanks de muren - betrekken in onze strijden, terwijl we tegelijkertijd de band proberen te maken met alle andere ge-revolteerde uitgebuitenen die op hun manier vechten en ook geconfronteerd worden met repressie.

Deze tekst werd uitgeschreven op basis van nota's genomen naar aanleiding van discussie-avond rondom de gearresteerde kameraden in Aken op 21 september 2007 in Gent.

[Gepubliceerd op <http://ovl.indymedia.org>]

(1) S'opposer à la répression. Réflexe conditionné ou mouvement volontaire?, in *A couteaux tirés avec l'Existant, ses défenseurs et ses faux critiques*, Mutines Séditions & Typemachine, Frankrijk/België, oktober 2007.

Op 13 oktober worden in Bologna vijf kameraden gearresteerd die probeerden de arrestatie van een meisje die geïnterneerd ging worden tegen te houden. De vijf werden opgesloten en overgebracht naar de gevangenis. Hun proces met als beschuldigingen verzwaarde diefstal, schade en verzet moet nog komen. Twee werden intussen terug vrijgelaten.

De volgende dag vindt er in de straten van Bologna een spontante betoging plaats in solidariteit met de gearresteerden. Op 17 oktober worden nog vier kameraden aangehouden op beschuldiging van het spuiten van graffiti's tegen psychiatrie, internering, gevangenis,... De volgende dag worden ze overgebracht naar de gevangenis. Op 16 oktober volgde een snelproces waarbij Juan en Bogu veroordeeld werden tot 10 maanden gevangenis, de twee andere kameraden tot enkele maanden (zij bevinden zich niet in de gevangenis).

Juan was iets meer dan een maand vrij. Op 21 december werd hij in Girona (Spanje) gearresteerd en uitgeleverd aan Italië op beschuldiging van subversieve vereniging. Op 6 juli werd hij veroordeeld tot 1 jaar gevangenis voor de brandstichting tegen 2 busjes van Trenitalia (spoorwegmaatschappij die meewerkt aan deportaties van immigranten) op 26 februari 2005.

Bogu bracht enkele jaren geleden al een tijd in de gevangenis en asielkampen door omdat hij geen geldige verblijfspapieren had. De Italiaanse Staat probeerde hem op die manier buiten te krijgen, wat mislukte.

Naast deze golf van arrestaties werd de druk de voorbije maanden ook al opgevoerd tegen de kameraden in Bologna. Op 31 mei vonden vele huiszoeken plaats en in juli werd één kameraad uit Bologna samen met een kameraad uit Lecce beschuldigd van brandstichting tegen twee bankautomaten in 2004, waarvoor ze waarschijnlijk nog vervolgd zullen worden.

EEN GEWONE DEMOCRATISCHE NACHT

Vijf kameraden gearresteerd en geslagen.

VANMORGEN ZATERDAG 13 OKTOBER 2007 rond 4 uur wordt in de algemene onverschilligheid een meisje tegengehouden. Aangezien de ijverige uitvoerders van de orde haar gedrag als 'abnormaal' bestempelden, besloten ze haar de Gedwongen Psychiatische Opname toe te kennen.

Enkele solidaire individuen beslisten hun tegenstand te uiten en te proberen de interventie te verhinderen. De flikken antwoordden hierop met hun wapens, sloegen de kameraden met hun matrakken en trokken hun pistolen. Een korte vluchtpoging eindigde in de straat San Vitale, waar zes patrouilles hen insloten. Ze leefden zich uit op de geboeide jongeren tot ze enkele buurtbewoners wakker maakten. Schuldig aan het feit met woorden hun afkeur te hebben getoond, riskeren ook zij op hun beurt opsluiting.

De aanklachten tegen de vijf zijn zwaar: verzwaarde diefstal (de flikken verloren wat handboeien), schade (aan een wagen waarmee ze het meisje wegvoerden) en verzet. Ze werden opgesloten en overgebracht naar de gevangenis van La Dozza.

Wij weten heel goed wat de echte misdaden van onze vrienden en kameraden zijn, namelijk beslist te hebben zich met moed te verzetten tegen een wereld van legaal geweld waar delegatie en aanvaarding bijdragen tot repressie en uitbuiting.

Onze totale solidariteit en onze affectie gaat uit naar de gevangenen. We zijn ons ervan bewust dat strijden, zich verzetten en het hoofd opheffen de enige mogelijke manier is om geen medeplichtigen te zijn van de stilte die opgelegd wordt door een moordende maatschappij.

Madda, Manu, Texino, Fede en Faco vrij!

Bijeenkomst aan de gevangenis van La Dozza, vandaag om 18u

13 oktober 2007
[Gepubliceerd op
www.informa-azione.info]

ORDINAIRE DEMOCRATIE. OVER WAT ER GEBEURD IS IN BOLOGNA.

ZE HEBBEN ONS AANGEHOUDEN op 17/10/2007 en ons veroordeeld voor verzwaarde beschadiging (graffiti's op de muren, beschadiging van een camera en het scherm van een bankautomaat, emmer met verf op een slagerij).

Het interesseert me niet te zeggen of deze veroordeling zwaar is of niet, ik wil niet in die polemiek terechtkomen. Evenmin ben ik dom, mijn bewustzijn wist reeds wat de 'ordinaire democratie' betekent. Maar zelfs als ik het niet geweten had, zou deze ervaring volstaan hebben om te begrijpen wat deze zo 'geliefde' ordinaire democratie is (of kijk gewoon om je heen, je zal het wel begrijpen). Van het commissariaat van Bologna naar het 'koninklijke paleis van de ordinaire democratie' (het heilige tribunaal van Bologna) gebracht worden volstond opdat we begrepen dat op de 30 gearresteerden in het commissariaat er 20 geen papieren hadden. Ze zeiden ons dat je om die reden 8 maanden kon krijgen en soms zelfs tot 16 maanden in de gevangenis of in een asielcentrum.

Het is raar dat zo'n dingen in een ordinaire democratie gebeuren! Dat mensen opgesloten worden omdat ze vreemdelingen zijn, zoals in de tijd van het nazisme! Goed, onder het nazisme vermoordden ze hen, nu ontnemen ze hen 1 of twee jaar van hun leven die ze volproppen met lijden en foltering... da's niet hetzelfde.

Zelfs de omstandigheden in de politiekantoren en in de veiligheidscellen maken deel uit van de ordinaire democratie. In twee dagen tijd hebben ze ons één sandwich met kaas gegeven en de tweede dag hebben ze ons water geweigerd. Zoals de andere zei, water kost geld hé! We mochten zelfs niet naar het toilet gaan, beeld je de cel maar in, vol met pis en kots van mensen die zich niet goed voelden. En je zou moeten zien hoe ze praten tegen twee kleine Romakinderen van 8 en 11 jaar, alsof ze het afval van de wereld waren. Ze voelden zich goed, die smeerlappen, toen ze konden brullen op kleine kinderen.

Daarna zijn we overgebracht naar cellen in 'het koninklijk paleis van de ordinaire democratie', in het 'grote rijk' en daar geven ze je water aangezien er magistraten zijn, dat verandert de zaak hé. Maar eten, dat niet... Wij hebben wat kunnen eten dankzij de ouders van één van onze kameraden, maar de anderen niet.

Dit alles is maar een klein deeltje van de ordinaire democratie. Zo gaat het er elke dag aan toe in de politiekantoren en het is normaal. Ik vertel dit niet omdat ik iets verwacht van deze krengen en zoals ik al zei, ben ik niet verrast, integendeel. Ik wil ook niet dat dit overkomt alsof ik een slachtoffer ben, ik weet heel goed dat dit normale praktijken zijn en dat er nog ergere toestanden zijn zoals de dood van de jonge kerel in Fer-

rara. Die werd doodgeslagen tijdens een routinecontrole zoals ze dat noemen. Of zoals Marcello Lonzi, die in de gevangenis vermoord werd door slagen. Of zoals die jonge Arabier van 21 jaar in Turijn, die door een matrakslag in de Po belandde en daardoor vermoord werd. De flikken van Turijn hebben tijdens controles dit jaar 5 mensen afgemaakt (voor zover ik weet) en er zijn vele andere folteringen die in de stiele van deze ordinaire democratie gebeuren. 'Mijnheer de heilige Procureur', zei ons toen ze ons veroordeeld hebben dat we er zeker spijt van hadden. Spijt van wat? Van hun rotte en mottige ordinaire democratie, waar het bloed en het lijden van afdruipt en die haar rottende bek vult met mooie woorden zoals 'rechten en vrijheden'. Het volstaat om je heen te kijken om te begrijpen dat de ordinaire democratie, zowel in Bologna als in Italië, een veel ingewikkelder fascisme is dat gemaakt is voor een massa afgestompte mensen, opgebouwd met oppervlakkige en materiële voordelen die noch zin noch gevoel hebben.

Ze hebben ons gezegd dat we banden hadden met de vrienden en kameraden die enkele dagen voor ons gearresteerd werden, en ik zeg hen JA! Het spreekt voor zich dat we niet verbonden zijn aan wetten of absurde organisaties, maar dat we verbonden zijn door veel belangrijkere gevoelens die deze smeerlappen zich niet kunnen inbeelden. Vooral de vriendschap en solidariteit onder vrienden en kameraden, de liefde voor de vrijheid en de haat en woede tegen alles wat opgelegd wordt. Ik zeg dat zonder onderscheid, ook voor de woorden die ze ons opgelegd hebben zoals schuldig en onschuldig. Dat zijn voor mij gewoon twee morele erg relatieve concepten waarmee ik eens goed lach. Daarom steun ik de directe acties (met de middelen die ieder geschikt acht) die de dag na onze arrestatie gebeurd zijn om ons te verdedigen of een macht aan te vallen, het spijt me alleen dat ze niet meer verspreid zijn.

Met liefde, een speciale groet aan alle kameraden en vrienden binnen en buiten de gevangenissen.

Met al mijn haat en afkeer van elke vorm van Staat.

Met opgeheven hanekam - punk, chaos en vernietiging.

26 oktober 2007
Gevangenis La Dozza, Bologna

OPEN BRIEF AAN VRIENDEN EN MEDEPLICHTIGEN

VOL LIEFDE EN WOEDE omhelzen we jullie vurig vanuit één van de vele kampen van deze onverdraaglijke Staat.

Het gaat zeer goed met ons en we hopen dat het ook met jullie goed gaat!

Wat ons op dit moment het meeste stoort, is dat we geen nieuws hebben over onze medebeklaagden Juan en Bogu (op 20 oktober werd Texino overgeplaatst naar een andere staat, laat ons weten waar hij zit).

Voor de rest, we houden de moed erin en blijven ervan bewust dat diegenen die vrij zijn altijd al onderworpen worden aan de gemoedswisselingen van deze ad hoc geconstrueerde maatschappij die doet alsof de plaats van de rebellen de gevangenis. Meer dan ooit brandt de passie in ons. Buiten romantismes hebben we maar weinig te zeggen over onze arrestatie omdat ze het gevolg is van het veralgemeende slechtzijn waarover we het hierboven hadden. Zelfs als in dit specifieke geval we niet zomaar de schouders kunnen laten hangen tegenover de duizenden misbruiken die elke dag geschieden onder de onverschillige ogen van ethisch ongevoelige mensen. Daarvoor is - vooral de conventionele - psychiatrie gekend en misschien heeft onze geste de galop van één van de strijdpaaarden hernomen die de anarchistische beweging de laatste tijd een beetje vergeten was. De uitnodiging is dus in gang te schieten om het echte gezicht te onthullen van diegenen die profiteren (voor winst daarenboven) van de zwaksten in plaats van de echte eisen te begrijpen. Wij hebben de vele solidariteitsinitiatieven gezien die de laatste dagen een beetje overal in Italië en daarbuiten plaatsvonden. Dat geeft ons nog meer kracht! Maar we staan erop te zeggen dat in de gevangenissen, in de asielcentra, in de kooien en in

eender welke vorm van opsluiting vele mannen en vrouwen lijden. Het is in die zin dat we moeten proberen een breder en algemener discours te ontwikkelen.

We weten dat ons verblijf in de gevangenis uiteindelijk niet zo lang zal duren, maar we kijken er uiteraard naar uit om zo snel mogelijk terug aan jullie zijde in de strijd te kunnen staan. De gevangenis van Bologna laat ons zien hoe het gevangenisstelsel experimenteert met chantage om gevangenen tegen elkaar op te zetten. Binnen onze kleine kring proberen we ervoor te zorgen dat de waardigheid deze muren doorbreekt, want het is zeker dat transparantie een goed wapen is om het bestaande neer te halen, dat warmte en medeplichtigheid onder gevangenen de uiting zijn van een hoopvolle solidariteit.

Nochtans voedt onze bijdrage zich binnen deze vier muren van zintuigelijke ontbering zich met nederigheid en iets zegt ons dat we ons niet mogen overgeven omdat net dat het smerige verlangen is van de macht. We zagen net op TV dat ze in Umbrië vijf anarchistenaangehouden hebben en vele huiszoekingen uitgevoerd hebben. Onze solidariteit is maximaal en we omhelzen hen allemaal erg krachtig.

We vergeten het... een gevecht dat er naast de vele andere gevechten hier nog bijkomt... het veganisme als een levenskeuze en niet als iets dat opgelegd is.

Mens, natuur, dieren

ofwel redden we ze samen

ofwel sterven ze samen!

Blij geen macht te hebben, gelukkig die van anderen te vernietigen

Onze laatste gedachte gaat naar Tombolino... niets of niemand kan diegene die jarenlang aan de zijde van de uitgebuitenen gestaan heeft vernietigen. En in eerste persoon ging hij de confrontatie aan met dit rotte systeem! Voor altijd bij ons, danku Marco! (1)

Faki en Fede
tot snel lievelingen!

27 oktober 2007
Gevangenis La Dozza, Bologna

(1) Op 7 oktober 2007 overleed de kameraad Marco Ferruzzi, beter gekend onder de naam Tombolino. Marco uit Viterbo was jarenlang actief in de anarchistische beweging. In 2004 werd hij beschuldigd in het kader van het Cervantesproces van subversieve vereniging en meer specifiek van verschillende aanvallen. Uiteindelijk werden Tombolino en andere kameraden veroordeeld voor een aantal specifieke feiten. Nog niet zo lang geleden kwamen ze allemaal vrij. (nvdv.)

DAT NOEMEN ZE DEMOCRATIE

Het is zoals sterven in de gevangenis of zoals opgesloten worden omdat je solidair was of omdat je vecht tegen de uitbuiting en tegen de milieu-verwoesting.

IN DE NACHT VAN 13 OKTOBER wordt Aldo Branzino dood aangetroffen in een cel in de gevangenis van Capanne (Puglia). Twee dagen tevoren was hij aangehouden omdat hij marihuana-planten in zijn bezit had. De autopsie onthulde kneuzingen en wondes op verschillende delen van zijn lichaam. In de gevangenis had Aldo geen contact gehad met andere gevangenen. De kwetsuren zouden enkele uren later tot zijn dood kunnen geleid hebben.

IN DE NACHT VAN 12 OKTOBER nemen sommigen van onze kameraden in Bologna de verdediging op van een jong meisje die tegen haar wil ging meegenomen worden door de flikken. Het motief van de dwangmaatregel: de 'erg gevaarlijke misdaad' dronken te zijn en te willen blijven zwerven door de straten. Bestemming: ziekenhuis, om onderworpen te worden aan een Verplichte Sanitaire Behandeling (TSO). Met andere woorden, ze gingen haar volproppen met medicatie en haar van de straten van de fantastische stad van sheriff Cofferati houden.

DE REACTIE VAN DE ORDEHANDHAVERS tegen diegenen die het mishandelde jonge meisje steunden vertaalde zich in matrakslagen, getrokken wapens op de hoofden van de kameraden en handboeien. Vijf anarchistinnen werden gearresteerd, de aanklachten zijn zwaar. Daarenboven hebben de graffiti's die erop volgden in solidariteit met de gearresteerden aan twee kameraden een jaar gevangenis gekost. Ze werden via snelrecht veroordeeld.

DINSDAG 23 OKTOBER IN PERUGIA, de zoveelste anti-anarchistische operatie. De flikken van de ROS en het Parket van Perugia arresteerden vijf kameraden en beschuldigen hen van subversieve vereniging met als doel het omverwerpen van de democratische orde. Vijf individuen die niets moeten weten van de sociale stilte, die zich tevreden stelden noch met in besloten kring het systeem af te keuren, noch met het publieke "loop naar de maan" dat dagelijks ironisch genoeg geschreeuwd wordt naar diegenen die beslissen en dag in dag uit ellendige omstandigheden opleggen.

DIT ZIJN SITUATIES die in deze wereld die geregeerd wordt door geld en nuttigheid geen uitzonderingen zijn maar juist de regel bevestigen.

DE ONOPHOUDELIJKE PRODUCTIE VAN NOODSITUATIES door de media, de voortdurende aanmaning tot meer veiligheid beantwoorden in feite alleen maar aan de nood tot zelfbehoud van de Macht en haar apparaten. Zo willen ze vermijden dat de uitgebuitenen de echte verantwoordelijken voor de stelselmatige precarisering van hun levens identificeren.

DAAROM IS HET NODIG om vrij spel te geven aan de flikken, commissarissen en burgemeesters, net zoals het nuttig is om te dreigen met de gevangenis, het asielcentrum en de psychiatrische instelling. De oplossing is de criminalisering van diegene die om zijn kost te verdienen, ruiten wast tussen de uitlaatgassen van auto's; van diegene die in een grijze banlieue woont en zijn muren wat kleur geeft; van diegene die drugs gebruikt; van diegene die de dagelijkse misbruiken van de flikken niet aanvaardt, van diegene die solidair is met de armsten, de onderdrukten en de rebellen; diegene die strijd om deze stand van zaken op te heffen.

MAAR ALS ALLES PROBEERT om de normaliteit van de stilte en de overschilligheid van de brave burger op te leggen, blijft er voor ons niets anders over dan op onze beurt de medeplichtigheid tussen uitgebuitenen te stellen tegenover de logica van oorlog onder uitgesloten.

Anarchisten uit Salerno
c.p. 260, 73100 Lecce

[Pamflet dat in de provincie Salerno verspreid werd]

Op 23 oktober 2007 vallen de ROS (speciale brigade van de carabinieri) en het Parket van Perugia binnen in huizen van verschillende kameraden. Vijf anarchistinnen worden gearresteerd, opgesloten in de gevangenis en beschuldigd van subversieve vereniging. Ze worden er meer bepaald van verdacht te behoren tot de Informele Anarchistische Federatie (zie Uitbraak 8, juli 2007).

Een tijd geleden werd in Italië door verenigingen, gevangenen, steungroepen, etc. het voorstel gelanceerd een collectieve hongerstaking tegen de 'ergastolo', levenslange bestraffing. Duizenden mensen, het merendeel gevangenen, kondigden aan om vanaf 1 december aan deze hongerstaking te beginnen met als eis de afschaffing van de levenslange bestraffing. Sommige gevangenen kondigden aan tot de dood te gaan indien hun eis niet ingewilligd wordt.

Zowel bij de methode (een hongerstaking) als bij het eisenkarakter van het protest (afschaffing van levenslange bestraffing) zijn heel wat vraagtekens te plaatsen. Zoals in de brief van Camelo Musumeci duidelijk naar voren komt, wordt de gevangenis als dusdanig niet onmiddellijk in vraag gesteld en nog veel minder het principe van straffen. Kritieken en bedenkingen zijn belangrijk en kunnen het protest en onze bijdrage alleen maar meer op punt stellen, vanuit de overtuiging en de strijd voor de vernietiging van elke vorm van gevangenis, uitbuiting en autoriteit. De discussietekst van Italiaanse kameraden is daartoe een goede voorzet.

Collectieve hongerstaking in Italië vanaf 1 december 2007

LEVENSLANG VEROORDEELDEN IN STRIJD

WE ZIJN AL DICHTBIJ 1 DECEMBER, de datum van het begin van de hongerstaking voor de afschaffing van levenslange veroordeling. Sommigen van ons zullen tot het einde gaan omdat levenslange veroordeling niet werkt, niet dient tot verandering, het kwaad voedt en niet rechtvaardig is. Als er in een land vele misdaden gebeuren dan ligt de schuld vaak niet bij de crimineel maar bij de Staat - in het merendeel van de gevallen. Het moment is zeker niet het beste: de strijd tegen de criminaliteit van immigranten en armen neemt toe, maar wat hebben we te verliezen? Waarschijnlijk zullen we niet veel bekomen, maar de mannen en vrouwen die strijden winnen altijd, ook wanneer ze verliezen. De levenslang veroordeelden kunnen de hoop verliezen (en velen hebben die al verloren), maar vele anderen zullen nooit de kracht om te strijden verliezen.

Onder de levenslang veroordeelden van nu waait een andere wind. Wij zijn geen stille en passieve medeplichtigen meer van onze bewakers. Velen onder ons, zonder ooit buiten te komen, zitten hier al tussen de 20 en de 30 jaar: de tijd gaat voorbij, de eerste jaren in de gevangenis vreet je niet veel uit, je denkt dat er altijd tijd zal zijn, maar nu zijn we wakker geworden omdat we zien dat we geen tijd meer hebben. Wij willen het zelf verwezenlijken, met onze eigen krachten, onze hoop en daarom zijn sommigen onder ons bereid om de hongerdood te sterven. De strijd houdt je jong en levend, wij zijn het moe ouder te worden zonder iets te doen. Wij willen gewoon weten wanneer onze straf zal eindigen. Ook wij gaan akkoord met de zekerheid van een straf, maar daar stopt het niet, wij vragen ook zekerheid over het eind van een straf. Ook wij, levenslang veroordeelden, willen een kalender in onze cel hebben om met een kruisje de dagen, maanden, jaren die voorbijgaan door te strepen. Je kan niet voor altijd verantwoordelijk blijven: alles moet een begin en een einde hebben.

Het woord wet komt van het Griekse nomos: verdelen, ordenen en meten... maar hoe kan je een levenslange straf meten? Een levenslange veroordeling heeft geen enkele functie, het is de wraak van de krachtigen, de winnaars, de menigte. Waarschijnlijk zal de politieke meerderheid in dit land wel tegen de afschaffing van levenslange veroordeling zijn, maar de geschiedenis loopt over van voorbeelden die aantonen dat ze zich vergissen. Met velen zijn betekent op zich niet dat je gelijk hebt. De levenslang veroordeelden denken dat als ze gewoon voortgaan zonder iets te doen, als ze gewoon blijven eten dat ze dan nooit een toekomst zullen hebben. Zij denken dat ze niet meer weten wie ze zijn, waar ze zijn en evenmin waar ze naartoe gaan. Ze kennen geen morgen, ze hebben alleen maar een verleden dat niet voorbijgaat en lopen met de dood om te sterven. De levenslang veroordeelden schreven:

"Nu hebben we het moeilijkste bewijs van onze confrontatie. De duivel wil dat het compromis en het lijden die ons wachten op één of andere manier gerecompenseerd worden. Beeld je in dat alle levenslang gestraften samen met ons een hongerstaking voor onbesliste duur beginnen in dit rotland? Verdomde holle koppen, dit is een meer dan unieke gelegenheid om eindelijk iets concreet te bekomen. Velen denken daarentegen dat aan zichzelf wat betreft hun nutteloze fysieke integriteit. Gezien de tijden, is het gemakkelijk te voorzien dat met dit systeem voor ons het meest waarschijnlijke is dat we uit een ijzeren cel gehaald worden om automatisch naar een houten cel gebracht te worden."

"Voor ons levenslang veroordeelden bestaat geen hoop, de enige hoop die we hebben is de strijd."

"Beeld je in... dat het ons goed gaat en dat we sterven van de honger... hoe zeer de rest van de gevangenen ons zullen benijden als ze ons zien gaan voor hen. Veel geluk voor allen."

"Iemand die een delict begaan heeft, moet niet stikken achter de tralies van de gevangenis waar hij met het verloop van de tijd zonder krachten achterblijft, maar tenminste opstaan."

Gabriel Pombo da Silva schreef: *"Je moet doen wat gedaan moet worden: met moed, gevoelens, je hoofd... als we vandaag niet beginnen met wat onze gedachten en harten zeggen leven in te blazen, wanneer dan wel? Als we vandaag niet beginnen vrij te zijn, over welke vrijheid zouden we dan praten? Als we vandaag niet vechten voor onszelf en voor allen die in situaties zitten die gelijkaardig zijn aan die van ons, zullen we nooit kunnen praten over liefde, leven of vrijheid zonder onszelf even cynisch en ellendig te voelen als diegenen die ons onderdrukken..."*

Camelo Musumeci
gevangenis van Spoleto
november 2007

Tweedaagse bijeenkomst tegen de gevangenis in Napels

LEVENSLANGE VEROORDELING AFSCHAFFEN KAN, DE GEVANGENIS VERNIETIGEN MOET!

DE LAATSTE WEKEN kwam er een kwestie bovendrijven die volgens ons niet onderschat mag worden. Er broeit, de facto, een nieuwe golf in de Italiaanse gevangenissen die haar oorsprong vindt in het probleem van de levenslange veroordeling.

Een voorstel dat al even direct als spontaan van de levenslang veroordeelden zelf komt die vanaf 1 december in grote getale een hongerstaking zullen beginnen om de afschaffing van "einde van de straf; nooit" te bekomen. Momenteel zijn er zo'n 700 levenslang veroordeelden die zullen deelnemen en meer dan 4200 andere gevangenen, familieleden, vrienden en solidairen in het algemeen. Onder de gevangenen die aangekondigd hebben aan dit voorstel deel te nemen zijn er bovendien een aantal die verklaren een hongerstaking te willen beginnen totdat hun eis aanvaard wordt, en als het nodig zou zijn tot aan de dood.

Omwille van de radicale en spontane connotatie die in vele aspecten dit protest kenmerkt, solidariseren wij ons met de gevangenen die strijden. Uiteraard dringen een aantal meer diepgaande bedenkingen over de doelen en de strijdmethodes zich op, ook om beter te begrijpen of en hoe we dit protest kunnen steunen.

Het spreekt voor zich dat we als anarchisten het specifieke en eisenkarakter van dit protest niet kunnen negeren. Het is bijna overbodig om de intentie die sinds altijd onze strijd tegen alle gevangenissen aanvuurt te herhalen: wij willen de gevangenissen met de grond gelijk gemaakt zien samen met het hele systeem van ontbering-repressie-opsluiting die de hele maatschappij karakteriseert. In die zin lijkt een strijd die gedeeltelijke veranderingen (op een bepaalde manier dus verbeteringen) wil bekomen binnen deze stronthoop zoals bijvoorbeeld de afschaffing van de levenslange veroordeling in de zin dat elke straf een zeker einde kent, in te gaan tegen onze verlangens. Eén van de twijfels die daarom dagen komt voort uit het feit dat we in de toekomst misschien zouden kunnen komen tot resultaten die niets van zien hebben met de vernietiging van het gevangenisstelsel maar een erbarmelijke versterking zouden zijn van het democratische gelaat van de Staat. De Staat zou dan haar voordeel kunnen doen met het feit dat ze een onmenselijke vorm van bestraffing zoals de levenslange veroordeling heeft afgeschaft, die misschien omgevormd heeft tot een vastgelegd aantal jaren opsluiting. Op die manier zou er volgens ons niets opgelost zijn omdat in elk geval de contradictie die de gevangenis is levend blijft.

Dit gezegd zijnde kunnen we er niet zeker van zijn dat voor diegenen die deze strijd opbouwen met de intentie haar voort te stuw, dat de zaken zo staan. Op z'n minst vanuit een praktisch oogpunt, gegeven dat voor een levenslang veroor-

deelde de wetenschap dat hij of zij vroeg of laat uit de gevangenis zal komen, niettemin een verandering van vooruitzichten is die er toe doet. Die verandering kan een geldig motief zijn om met alle eigen krachten te strijden en terug te leven. Wij hebben een diepe achting voor deze individuen die er ondanks hun omstandigheid van levenslang gevangene, ertoe komen de motivaties te vinden die hen toelaten het hoofd niet te laten hangen, te rebelleren tegen een realiteit die wil dat ze afgezonderde onderworpenen zijn, levende doden die zelfs niet het besef hebben dat ze leven. Wij vinden het van fundamenteel belang dat er in de gevangenissen individuen zijn die een diepe woede koesteren tegen diegenen die hen opsluiten en die zich met vastberadenheid roeren om hun levens terug toe te eigen. Vanuit onze visie kan dit een goed vertrekpunt zijn opdat de omstandigheden niet voor een gedeeltelijke, maar een radi-

cale verandering van niet alleen het gevangenisstelsel maar al het bestaande ontstaan.

We moeten bovendien ook dit zeggen. Momenteel wordt het gerecht en de publieke opinie zwaar beïnvloed door de media die wij zien als een solide instrument van de overheersing. Er komen alsmaar meer 'terechtstellers' op de proppen. Een protest als dit kan, ondanks haar specifieke karakter, een samenhangend moment van breuk zijn. Breken met de logica van de noodzakelijkheid van straf als oplossing die voortzetting van het delict tegenhoudt. A priori afstand nemen van deze strijd (ondanks haar eisenkarakter) kan om die redenen naar onze overtuiging een zware vergissing zijn. Het zou kunnen dat we de mogelijkheid om te interageren met en te groeien als referentie voor een realiteit die in ieder geval binnen de gevangenissen handelt en vecht tegen het gevangenisstelsel.

Wat het instrument van de hongerstaking betreft, respecteren wij de individuele strijdkeuzes, hoewel we niet houden van het martelaarschap en de zelfverminking als bewuste praktijk. Wij verkiezen zeker dat diegene die vecht om de vrijheid te bekomen zich altijd fysiek en mentaal goed in vorm is en dat, als er doden moeten zijn, die niet vallen tussen de uitgebuitenen die zich rebelleren. Niettemin mogen we niet vergeten of ontkennen dat voor een democratische staatsvorm zoals de Italiaanse, het kan zijn dat het erg hinderlijk of lastig is om het feit dat ze een zeker aantal mensen laat sterven in de gevangenis te moeten verantwoorden. Dit zou aantonen dat de Staat er zelfs niet in slaagt op een volmaakte manier de plaatsen waar de institutionele controle totaal zou moeten zijn onder controle te houden, maar vooral zou dit haar democratische masker afrukken dat de gevangenis voorstelt als een plaats van heropvoeding en resocialisatie en niet als uitroeiingskamp.

Het lijkt ons daarom opportuun om na te denken over de mogelijkheid om de strijd van de levenslang veroordeelden te steunen. Het is onze bedoeling deze discussie uit te diepen tijdens een tweedaagse samenkomst waar we vrijelijk kunnen discussiëren over deze hypothese en over de meest geschikte manieren waarop we eventueel onze bijdrage kunnen doen. We willen de discussie aangaan met diegenen die onze spanning naar de vernietiging van alle gevangenissen en alle autoritarismen deelt. Onze uitnodiging is gericht naar alle anarchistische en anti-autoritaire individualiteiten die willen interveniëren tijdens de assemblee. We nodigen ook gevangenen die geïnteresseerd zijn uit deel te nemen met een geschreven bijdrage en die op tijd op te sturen zodat we die met alle andere deelnemers kunnen bespreken.

De bijeenkomst vindt plaats in Napels (Italië) van 17 tot 18 november in de Via Ventaglieri.

**Cassa Anarchica di Solidarietà Anticarceraria
Anarchici Napoletani Latina**
25 oktober 2007

Cassa di Solidarietà, via dei Messapi 51, 04100 Latina

MASSALE ONTSNAPPING UIT HET ASIELCENTRUM VAN BARI

Eind vorige week ontsnapten 32 immigranten zonder papieren uit Egypte uit het gesloten asielcentrum van Bari in Italië. Eerst gingen ze de confrontatie aan met hun cipiers waarna 32 immigranten erin slaagden te ontsnappen uit dit 'centrum van eerste opvang' (gevangenis voor immigranten die aankomen in Italië). Enkele anderen kregen de kans niet om weg te lopen en werden terug ingerekend. Tijdens hun poging raakten ze gewond. Enkele worden aangeklaagd voor geweld, rebellie, slagen en verwondingen en zullen dus voor de rechtbank komen. Enkele dagen daarvoor slaagden reeds 6 andere immigranten erin te ontsnappen uit hetzelfde centrum. Aan allen wensen wij veel geluk en hopen we ooit te kunnen leven in een wereld zonder papieren en zonder grenzen!

[Gepubliceerd op <http://cettesemaine.free.fr>, 30 juli 2007]

MOLOTOVCOCKTAILS TEGEN ITALIAANSE CONSULAAT EN EIGENDOMSREGISTER

Op 5 november 2007 werden in het Spaanse Granada molotovcocktails gesmeten tegen het Italiaanse Consulaat en het Eigendomsregister (registratie van handel en eigendom). De schade aan beide gebouwen bleef beperkt.

[Op basis van persartikels gepubliceerd op www.informa-azione.info]

OVER DE ARRESTATIE VAN PAVEL DELIDON

ONZE VRIEND EN KAMERAAD, de anarchist Pavel Delidon, zit in zware problemen. Hij zit al 6 weken in voorarrest op beschuldiging van overval met inbraak (volgens de Russische strafwet kunnen deze beschuldigingen 7 tot 12 jaar gevangenis opleveren), omdat hij geprobeerd heeft terug te nemen wat van hem is.

In april 2007 werd Pavel 19 jaar oud. Hij woont in een arme en depressieve regio van zuid-west Rusland, in de stad Stariy Oskol in de Belgorod regio. Al zowat twee jaar is hij actief in verschillende anti-autoritaire projecten, in ecologische protestacties, Food Not Bombs, dierenbevrijdingskwesities, organisatie van concerten en acties in de straat. In de zomer van 2006 nam hij deel aan het Libertaire Forum in Moskou en aan de protesten tegen de G8 in Sint-Petersburg, waar hij gearresteerd werd en twee dagen in de gevangenis zat.

In de herfst keerde hij terug naar zijn kleine dorp en begon antimilitaristische acties te organiseren, afval uit het bos te halen, hij bleef maar artikels en gedichten schrijven. In zijn dorp was er geen anarchistische activiteit, maar hij slaagde erin om wat geïnteresseerden te vinden. Samen planden ze een concert op 1 mei, maar uiteindelijk werd het een kleine betoging omdat Pavel toen al in de gevangenis zat.

In december 2006 werkte Pavel samen met zijn vader. Ze voerden herstellingen uit aan het huis van een familielid van een invloedrijke zakenman, die eigenaar is van de grootste supermarkt in zijn geboortedorp. De moeder van deze zakenman gaf de opdracht. Bleek uiteindelijk dat ze een oplichter was, een groot deel van het werk heeft ze niet betaald (1500 roebels, ongeveer 50 euro. Het gemiddelde loon van een arbeider in het dorp van Pavel is ongeveer 150 euro).

Na verschillende telefoongesprekken werd duidelijk dat de bazin niet wilde betalen. Zoals gewoonlijk met dit soort werk in Rusland had de bazin geen geschreven contract opgesteld. Voor Pavel waren er dus geen legale wegen om zijn arbeid betaald te zien. Niet dat zo'n contract veel betekend zou hebben, de rechtbanken in Rusland [en overal elders, nvdv.] treffen maar zelden een schikking in het belang van de arbeiders. Als dat al gebeurt, dan is er toch niemand die deze schikking afdwingt.

Eind maart 2007 besloot Pavel om wat eigendom van de bazin te ont-eigenen om terug te nemen wat deze rijken aan hem schuldig waren. De bazin bleek echter onverwachts thuis te zijn en er volgde een confrontatie. Ook de schoonzoon van de bazin kwam thuis, belde de politie en Pavel werd gearresteerd en opgesloten in de gevangenis.

Jammer genoeg voor Pavel ging de rijke en geprivilegeerde bazin naar het ziekenhuis. Ze loog dat ze zwaargewond was, terwijl Pavel alleen maar pepperspray gebruikt had. Familieleden van de bourgeoisvrouw zweerden alles te doen dat ze konden opdat Pavel zo lang mogelijk in de gevangenis zou blijven en zich te wreken tegen Pavel als hij ooit uit de gevangenis komt. De moeder van Pavel werd ontslagen de dag na zijn arrestatie. [...]

Anarchist Black Cross Moskou
adm@avtonom.org
juni 2007

Eind maart 2007 werd de anarchist Pavel Delidon gearresteerd. Hij had ingebroken bij een werkgever die hem weigerde te betalen. De werkgever was thuis en er volgde een confrontatie. Pavel werd aangeklaagd voor gewapende overval (Pavel had pepperspray bij) met inbraak. Eind juli werd hij veroordeeld tot 5 jaar gevangenisstraf. Momenteel zit Pavel in de gevangenis van Valuyki.

Pavel's advocaat heeft een rechtszaak aangespannen tegen de werkgever. Een lokale rechtbank weigerde de zaak ontvankelijk te verklaren, maar daartegen diende de advocaat beroep in. Tijdens de uitspraak zakten verschillende mensen van Voronezh, Moskou en Stariy Oskol af naar Belgorod om een piket te doen en pamfletten uit te delen. De politieke politie FSB was daar niet mee gediend - hoewel de druk hoog was, voerde de FSB toch geen arrestaties uit.

In september werd Pavel overgebracht van het arrest-huis naar een gevangenen-kamp.

Op 25 oktober 2007 werd Hamed Hamed Belaïd door verschillende cipiers in elkaar geslagen. We publiceren hiernaast de klacht die hij neerlegde na deze feiten.

Hamed zit al zeker 20 jaar in de gevangenis waarvan een groot deel in het isolatieregime FIES. Hij werd veroordeeld voor meerdere overvallen en nam deel aan de strijd tegen de FIES vanaf 1999.

Hamed bevindt zich nog steeds in FIES, wat betekent dat hij in permanente isolatie zit in speciale zwaarbewaakte modules.

HAMED HAMED BELAÏD IN ELKAAR GESLAGEN IN DE GEVANGENIS VAN HUELVA

OP 25/10/2007 was ik op de binnenplaats aan het sporten met mijn vriend X, wanneer ik, rond 11u30 's middags, geroepen werd door een cipier van module 16 om naar de ziekenboeg te gaan. Ik werd daarheen gebracht door verschillende cipiers. Daar aangekomen, ben ik een vriend, Y, tegen gekomen die me een omhelzing gaf.

Wanneer we uit elkaar gingen, kwam een cipier van de ziekenboeg schreeuwend naar mij. Hij verweet mij de omhelzing die ik aan mijn vriend had gegeven in het bijzijn van heel wat geïnterneerden en van het personeel van de ziekenboeg. Hij bleef aandringen en ik heb hem uitgelegd dat ik alleen maar een omhelzing had gegeven aan een vriend die ik sinds lange tijd niet meer gezien had. De cipier drong aan op het feit dat ik mijn vriend omhelsd had zonder hem eerst te waarschuwen. Daarom zei hij, op een bedreigende toon: *"Ik leg het later uit."*

Ik ben binnengegaan bij de tandarts. Hij heeft mijn kaak verdoofd. Ik ben naar buiten gegaan om te wachten tot de verdoving zijn werk deed en de cipier stond daar te praten de andere cipiers die me naar daar gebracht hadden. Hij wees me aan met bedreigende gebaren. Hij ging binnen in zijn bureau en kwam buiten met een matrak rond zijn riem. Ze deden de deur open en brachten me opnieuw naar de dokter. Hij nam mijn kies eruit en de cipiers zeiden me dat ze me naar de cel zouden terugbrengen, samen met de cipier met de matrak. Eens aangekomen in het isolatiekwartier, en op het punt om op mijn gang te komen, voelde ik uit het zicht van iedereen een grote klap op mijn rug. Ik draaide me om om te zien wat er gebeurde en ik zag dat ze allen gewapend waren met matrakken. Ze begonnen me te slaan, zonder enige provocatie, zonder dat ik me verzette. Ze sloegen me gedurende 7, 8 minuten en lieten mij vol blauwe plekken achter. Ik heb letsels aan mijn ellebogen, schouders, ribben, knieën, hals, borstkas, kortom, ze hebben me helemaal in elkaar geslagen.

Nadien hebben ze me geboeid en teruggebracht naar een cel die speciaal gemaakt was om mijn handen en voeten vast te binden aan een bed. Ze bleven me slaan terwijl ze racistische en xenofobe scheldwoorden naar me riepen zoals *"Vuile bruine, ge zult er niet levend vanaf komen zoals vorige keer"* Als bewijs van alles wat ik zeg, verzoek ik dat de V.I.[commissie van toezicht] aan de veiligheidsdirecteur van de gevangenis de beelden van de bewakingscamera's vraagt die alles wat ik zeg hebben opgenomen.

Ik ben geboeid op het bed van die foltercel gebleven vanaf het moment dat ik er gebracht werd, rond de middag, tot het vallen van de avond wanneer ze me eten gebracht hebben. Ze maakten een hand vrij dat ze daarna opnieuw vastmaakten aan het bed en legden een deken over mij. Zo ben ik tot de dag erop blijven liggen, mijn enkels en handen waren opgezwollen. Om deze redenen vraag ik een verklaring van Y. Ik vraag eveneens aan de V.I. dat die zo vlug mogelijk een medisch onderzoek laat uitvoeren door een rechtsdokter om de opgelopen kneuzingen te bewijzen.

Ik leg deze getuigenis af voor de V. I. zodat de gepaste legale maatregelen getroffen worden zodat de rechten gerespecteerd worden.

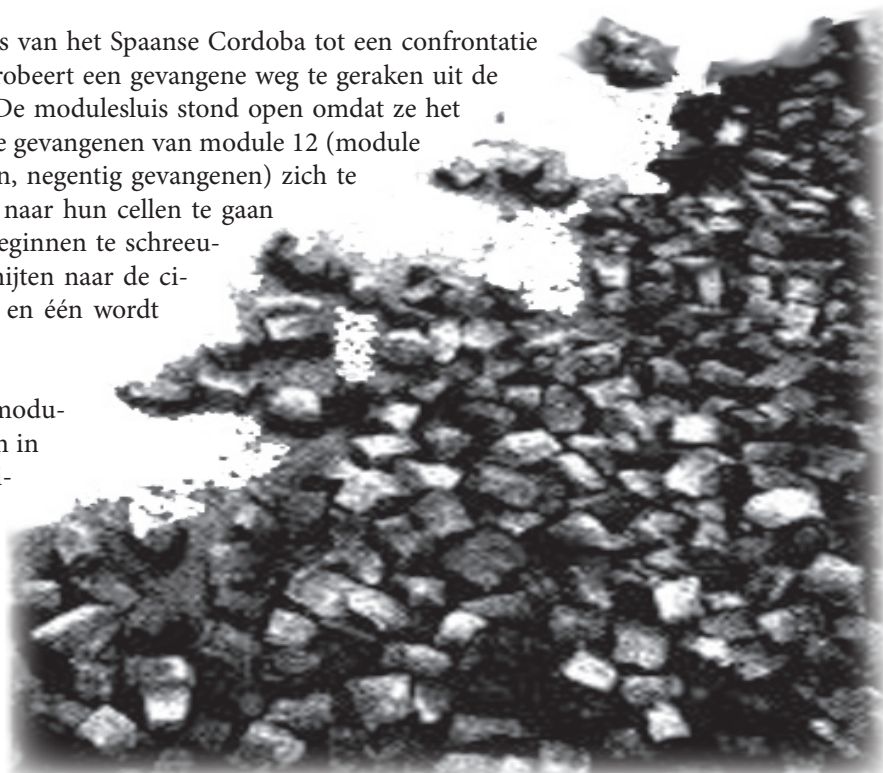
Hamed Hamed Belaïd
gevangenis van Huelva
27 oktober 2007

MUITERIJ IN DE GEVANGENIS VAN CORDOBA

OP 30 OKTOBER kwam het in de gevangenis van het Spaanse Cordoba tot een confrontatie tussen gevangenen en cipiers. Rond 9u probeert een gevangene weg te geraken uit de celmodule naar de tuinen van de gevangenis. De modulesluis stond open omdat ze het vuilnis ophaalden. Op dat moment beginnen de gevangenen van module 12 (module voor gevangenen die onder extra toezicht staan, negentig gevangenen) zich te roeren. Wanneer de cipiers hen bevelen terug naar hun cellen te gaan weigeren alle gevangenen van de module en beginnen te schreeuwen, tafelpoten af te rukken en objecten te smijten naar de cipiers. Verschillende cipiers raken lichtgewond en één wordt neergestoken met een zelfgemaakt steekwapen.

Daarop beginnen ook gevangenen van andere modules. Volgens de cipiersvakbond CSI-CSIF namen in het totaal zo'n 150 gevangenen deel aan de munitierij. Er worden vernielingen aangericht en een groot deel celramen worden ingeslagen. Opnieuw raken een aantal cipiers en veiligheidsagenten gewond.

Zeven gevangenen worden na de munitierij in isolatie gestoken. Op 31 oktober worden ze overgeplaatst naar andere gevangenis.

RAFA'S GEVANGENISREGIME VERANDERT NIET

OP 16 SEPTEMBER 2003 werden vijf anarchistinnen in Barcelona aangehouden. Tegen een zesde kameraad werd een opsporingsbevel uitgevaardigd. Ze werden beschuldigd van lidmaatschap van een gewapende groep. De specifieke aanklachten waren enkele sabotages en aanvallen tegen structuren van Staat en Kapitaal, ondermeer in solidariteit met gevangenen in strijd. (Zie vorige nummers van Uitbraak)

Een aantal maanden geleden werden ze definitief veroordeeld tot gevangenisstraffen tot 7 jaar voor een aantal specifieke feiten. Eerst ging Carol's regime over naar de derde graad, waarop dan haar plaatsing in een gecontroleerd appartement in Tarragona volgde. Daarna volgde ook de derde graad voor Igor, die zich nu in een open regime in de gevangenis el Modelo in Barcelona bevindt.

Normaal gezien moest ook Rafa al overgegaan zijn naar de derde graad, waardoor hij zijn eerste verlofstemmingen zou kunnen krijgen. De gevangenisdirectie blijft dit echter weigeren omwille van zijn "slecht gedrag en gebrek aan aanpassing aan het leven in de celmodule." Uiteraard is dit niets anders dan een manier om zijn anarchistische houding tijdens zijn gevangentijd te bestraffen. Op 8 november 2007 werden faxen en brieven gestuurd naar de gevangenis Can Brians om de gevangenisdirectie onder druk te zetten.

Zolang Rafa niet overgaat naar derde graad, is het ook voor Joaquín die opgesloten zit in Castellón niet mogelijk om naar derde graad over te gaan.

35 IMMIGRANTEN ONTSNAPPEN UIT ASIELKAMP

Op 24 oktober ontsnappen 35 immigranten uit het asielcentrum van de Zona Franca in Barcelona. Zo'n 150 gevangenen slaagden er 's nachts in een poort uit te rukken waardoor ze tot op de binnenplaats geraakten. Daarna probeerden ze de muur rond het centrum te beklimmen. 35 immigranten slaagden daarin, maar 8 werden korte tijd later opnieuw opgepakt door de politie. Dit asielkamp bestaat één jaar en is één van de grootste van Spanje.

BERICHTEN UIT GRIEKENLAND

8 september. Na rellen met de anti-oproerpolitie (MAT) wordt de anarchiste Christina Tonidou gearresteerd op het terrein van de universiteit van Thessaloniki. Ze wordt ervan beschuldigd molotovcocktails te hebben gesmeten naar de flikken.

3 oktober. Bankoverval (Ethniki bank) in Gyzi, een wijk in Athene. Twee overvallers vluchten met de fiets. Een beetje verder wordt één van hen, de anarchist Giorgos Voutsis-Vogiatsis omvergereden door een camion. Hij wordt aangehouden en opgesloten in de gevangenis. Hij zit momenteel in de E-vleugel van de gevangenis van Korydallos.

9 oktober. De anarchist Nikos Maziotis wordt vlakbij huis aangehouden. In het politiekantoor wordt hij geslagen door een flik die verklaarde hem geslagen te hebben omdat Maziotis een anarchist is. Maziotis werd verdacht van een bankoverval in Ilion. Hij is een bekend anarchist die al lange tijd onder scherp toezicht staat. Een getuige herkent hem niet en zes uur later wordt hij terug vrijgelaten.

10 oktober. Vier gevangenen van Korydallos weigeren eten van de gevangenis te aanvaarden in solidariteit met Giannis Dimitrakis die op 9 oktober werd overgeplaatst van Korydallos naar Alikarnassos op Kreta. De anarchist Dimitrakis werd onlangs veroordeeld tot 35 jaar voor een bankoverval. In hun communiqué klagen de vier - Giannis Lazaridis, Giorgos Tsoikas, Marios Tsouparas en Giorgos Voutsis-Vogiatsis - de overplaatsingen aan als een repressieve maatregelen die bedoeld is om opstandige gevangenen te isoleren en hun wil te breken. Ze bevestigen ook hun vastberadenheid om hun strijd binnen de muren verder te zetten, samen met diegenen wiens waardigheid en woede nog intact zijn, tot aan de vernietiging van alle gevangenissen.

4 november. Actiedag tegen de gevangenissen op initiatief van anarchistten tegen de gevangenis en gevangenen uit de 30 gevangenissen van de Griekse Staat. Na de veralgemeende opstand in april 2007 werden verschillende gevangenen onderworpen aan disciplinaire maatregelen

(overplaatsingen, isolatie, afschaffing van bezoek, weigering van voorwaardelijke vrijlating,...). De wetsartikels 68/69 en 70/71 van de wet 27-76/99 zijn daar de legale basis voor. In alle

gevangenissen van het land werd de eis voor de afschaffing van deze paragrafen gestemd door gevangenen. De anarchistten ondersteunen deze eis en ondersteunen het uiteindelijke doel, namelijk de vernietiging van alle gevangenissen en vrijheid voor allen.

- **Irakleio, Kreta.** Betoging naar de gevangenis van Alikarnassos. 100 deelnemers. De betoging blijft twee uur lang aan de gevangenis, er is contact met enkele gevangenen. Van binnen de muren wordt er geroepen en er hangen vlaggen uit de celramen.

- **Volos.** 60 individuen verzamelen aan de gevangenis van Volos. Er worden slogans geroepen waarop de gevangenen met andere slogans antwoorden.

- **Patras.** Betoging naar de gevangenis van Agios Stefanos. Vanaf het moment dat de betoging aankomt beginnen de gevangenen te roepen en gooien brandende lakens, papier,... uit hun cellen.

- **Athene.** 600 individuen nemen deel aan de betoging naar de gevangenis van Korydallos. Wanneer de betoging aan de gevangenis komt, wordt er heen en weer geschreeuwd. Daarna trekt de betoging verder naar de vrouwengevangenis. Ook daar werd geroepen en hingen vlaggen uit de cellen. De flikken hebben geprobeerd de betoging uiteen te slaan met matrakken en traangas. De betogers verdedigden zich met succes. 3 flikken raakten zwaargewond.

- **Thessaloniki.** Twee betogingen. Eén betoging georganiseerd door verschillende extreemlinkse fracties in de stad en één naar de gevangenis van Diavata (per auto, brommer en bus), georganiseerd door anarchistten en autonomen. Verschillende honderden mensen nemen deel aan beide betogingen. In Diavata schreeuwen de gevangenen, communiceren met de betogers en hangen vlaggen uit. Ook in Ioannina, Komotini, Chania en Larissa vinden betogingen plaats.

5 november. Athene. Een tiental individuen vallen een Ethniki bank aan in Athene terwijl een andere groep tegelijkertijd een nabijgelegen filiaal van de Europabank kapotslaan. Ze lieten pamfletten achter in solidariteit met de gevangen kameraad Giorgos Voutsis-Vogiatsis. Een beetje later werden de kantoren van het bedrijf Teiresias S.A. eveneens kapotgeslagen.

8 november. Athene. Zo'n 13 gasflesjes worden achtergelaten aan een politiekantoor in Athene. Slechts twee ervan exploderen. Er worden pamfletten teruggevonden met 'Vrijheid voor Zoniana', een dorp in Kreta waar een tijd geleden een politie-agent beschoten werd. Daarop hebben de flikken het dorp bezet. De inwoners verklaarden onlangs dat ze mishandeld en geslagen werden door de flikken.

11 november. Athene. De Alpha Bank in Athene wordt kort na middernacht in brand gestoken. Onbekenden braken de ramen en gooiden gasflesjes en molotovcocktails naar binnen. De actie werd opgeëist door de 'brandstichtende geesten' in een bericht aan de krant Eleftherotipia waarin hun daad plaatsen als solidariteit met de gevangen kameraad Giorgos Voutsis-Vogiatsis.

12 november. Larnaka. Een bankautoomaat van Elliniki in Larnaka wordt aangevallen met vijf gasflesjes.

